

Tôi hít vào một hơi thật sâu. “Tộc Sarin đã nói rõ rằng họ sẽ chỉ ủng hộ Nghịệt Hội nếu chúng ta có người chỉ huy giỏi. Em muốn chứng tỏ rằng mình là người chỉ huy ông cần - rằng em có thể thay đổi mọi chuyện. Em đã thất bại.”

Ngón tay cái tôi lần trên những vết sẹo cũ trong lòng bàn tay. Tôi không thể bắt mình nhìn ngọn lửa lại tắt ngấm trong mắt hắc.

“Ông đã tin tưởng em. Ngay từ đầu, ông đã tin rằng em là người có thể dẫn dắt Nghịệt Hội, người có thể đưa các thấu thị ra khỏi đặc khu. Đâm ra ngay cả em cũng tin là như vậy. Nhưng em đã thất bại. Em đã khiến họ thất vọng, và khiến ông thất vọng. Vì vậy khi chúng ta quay về...” Tôi bắt mình phải thốt ra những lời ấy: “Em sẽ từ bỏ vương miện. Và em muốn ông chọn ai đó khác làm đồng minh loài người.”

Hộ vương không nói gì. Tôi ngẩng cao đầu.

“Em sẽ không bỏ rơi mọi người đâu. Em sẽ không bỏ Nghịệt Hội, nhưng em đã chứng tỏ rằng mình không thích hợp để dẫn dắt nó. Ông cần một người có thể chiếm được sự ủng hộ của các thấu thị sau chuyện này, một người có thể có được chiến thắng đủ mạnh trước Scion để thuyết phục Adhara rằng họ xứng đáng. Maria có lẽ sẽ là người thích hợp nhất. Bà ấy hiểu chiến tranh, và bà ấy hòa hợp với phần lớn Hội đồng Phi tự nhiên. Nhưng bà ấy liều lĩnh lắm. Nếu không phải là bà ấy...”

“Paige.”

“... thì Eliza cũng được. Chị ấy biết rõ London, và chị ấy mạnh mẽ hơn chị ấy tưởng. Còn cả Chúa Tiêu nữa, nếu ông ấy muốn tiếp tục. Và Nick nữa. Anh ấy đã sống sót suốt bao nhiêu năm ở Stockholm dưới quyền Tjäder. Anh ấy sẽ khiến ông tự hào. Bất kỳ ai trong số họ cũng có thể làm được.”

Hộ vương không nhúc nhích. Tôi đánh liều liếc nhìn hắc, cố dò xét một biểu hiện gì đó, *bất kỳ* biểu hiện gì trên mặt hắc.

“Paige Mahoney,” hắc nói, “ta không bao giờ nghĩ là em đã chứng tỏ được rằng mình xứng với chiếc áo vàng.”

Tôi đã quá mệt mỏi để cảm thấy bị xúc phạm.

“Ông nói đúng,” tôi đáp. Cái lạnh khiến tôi nói cũng khó

khăn. “Em là kẻ hèn nhát. Em... em đã bỏ mặc họ trong bóng tối...”

“Ai cơ?”

“Gia đình em. Ông có biết về Ireland không, Hộ vương? Ông có biết mỏ neo đã làm gì với Tipperary không?”

Mặt hắn vẫn không thay đổi. “Ta tưởng em đã biết.”

“Không,” tôi nói với một tiếng cười yếu ớt. “Không. Nhưng không thành vấn đề. Em biết mình phải làm gì. Nếu Nghiệt Hội muốn có cơ hội sống sót, em sẽ phải thoái vị.”

Bóng tối thiêu đốt mắt hắn.

“Đồ ngốc,” hắn khẽ nói. “Em tự coi rẻ mình đến thế sao?”

“Gọi em là đồ ngốc lần nữa xem,” tôi nói, cũng khẽ khàng như vậy.

“Đồ ngốc. Em đã uống cùng thứ độc dược mà Vance đang rót vào rượu của dân thường rồi.”

Hộ vương dịch lon cồn giữa chúng tôi và ngòi xuống cạnh tôi. Tôi ngược lên nhìn hắn, cảm nhận hắn.

“Ta đã không cho phép em dùng ký ức về ScionIDE trong buổi cầu vồng,” hắn nói. “Giờ ta muốn em tìm lại nó.”

“Vì sao?”

“Vì đã đến lúc em nhớ lại.”

Sợi dây vàng căng như một sợi dây đàn violin, run rẩy vì chúng tôi đang ngồi sát gần nhau. Hắn là chiếc vĩ, còn tôi là tiếng nhạc.

“Cho em biết làm cách nào,” tôi nói.

“Chỉ có em mới biết thôi.”

Huyền quang của hắn đan cài vào với huyền quang của tôi. Tay hắn cũng đan vào tay tôi. Hắn vươn tay vào ký ức của tôi.

Ánh sáng vàng rực tỏa trước mắt tôi, và vị đồng trong miệng khiến tôi buồn nôn. Mặt đất sụp xuống. Vị đắng nghét tràn ngập miệng tôi trước khi một con đập tràn bờ, và tôi đang bơi qua thời gian và không gian - cơ thể tôi đang tự xé mình, tan ra rồi lại hợp vào, tan rồi lại hợp, tan rồi lại hợp...

Và rồi...

Kayley Ní Dhornáin nằm trên phố ở Dublin, mái tóc đỏ

rục như bùng cháy dưới ánh mặt trời. Finn, anh họ tôi, biến khỏi tầm mắt, miệng gào thét những lời đau đớn vô nghĩa. Áo Kay màu đen, nhưng máu vẫn lộ ra. Chị không kịp thấy khẩu súng đã bắn hạ chị.

Tay, hai bàn tay nhỏ, đang lay chị. Tay tôi. *Chị Kay*. Một tiếng nức nở trong tai tôi, tiếng nức nở của trẻ con. *Chị Kay, tỉnh lại đi, tỉnh lại.*

Khắp xung quanh chị là cò Ireland. Một thanh niên, bạn của Finn, giờ tay lên quá đầu.

Dừng lại, anh van xin. Cô ấy không có vũ khí.

Anh cũng không có vũ khí. Chúng bắn hạ anh. Bắn hạ người biết rằng tự do của anh là một mối đe dọa.

Hoảng loạn. Ở tuổi này, con bé gần như chưa hiểu gì. Con hoảng loạn vùng vẫy, giẫm đạp, và xé toạc đám đông, như một con quái vật sống. Nhưng người lớn đang hoảng sợ, hoảng sợ không kém gì bọn trẻ. Một đám thân người đặc quánh đang đè xuống con bé từ tứ phía. Những cái miệng gào thét, nhưng bàn tay xô đẩy. *Xin rủ lòng thương.* Chen lấn. Vấp ngã. Bức tượng đồng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Trèo lên, bám vào Molly Malone. *Đừng để chúng nhìn thấy.* Bò dưới chiếc xe cút kít của bà⁽¹⁾. *Một, hai, ba.* Nước mắt ướt đầm má con bé. *Bọn tao sẽ đến bất kỳ lúc nào, Paige.*

Phía xa, một tên khổng lồ đang đứng nhìn. Mắt hấn sáng như đèn. Hấn nhìn thấy con bé.

Anh Finn, cứu em với.

Mắt tôi chớp chồn dưới mi mắt. Cứng đờ trong tâm trí tôi. Hộ vương quỳ bên tôi trên nền đất ẩm ướt, tay hấn siết chặt cánh tay tôi.

Một món đồ chơi bị vứt giữa vũng máu, không ai nhặt lên. Lang thang giữa những con phố chết chóc, đi qua cây cầu. Những tên lính vô danh. Chạy. Không còn gì. Khi bác Sandra tìm thấy con bé, nó chỉ là một con búp bê. Không phải là một cô bé nữa.

1. Molly Malone là một bức tượng ở Dublin, Ireland, hình một người phụ nữ đẩy một chiếc xe cút kít bán hàng rong.

Hoa trong đám tang của cặp tình nhân, những bó hoa đại đặt trên quan tài. Một quan tài để trống. Họ muốn được chôn dưới bóng cây. Tôn trọng ký ức về họ cũng là công bằng thôi, mặc dù không tìm thấy xác anh, mặc dù cha con bé nổi điên vì anh đã dẫn một đứa bé vào giữa cảnh tàn sát. Vì con bé đã được đem về người đâm máu, cầm lạng, và về đầy những con quỷ trong vỏ ở trường. Gia đình con bé hát bài hát của ngày hôm đó, bài hát về Molly Malone và bóng ma của bà. Lần đầu tiên con bé lên tiếng bên nấm mộ.

Anh Finn, con bé nói, em sẽ bắt chúng phải trả giá.

Hộ vương ôm khuôn mặt tôi giữa hai bàn tay. Người bạn phát giấc mơ đang nằm sâu trong những hầm ký ức thẳm tối.

Nghe cha đây, Paige. Chúng ta phải đổi tên. Nét mặt ông nhòe đi, méo mó. Paige, như thế chưa đủ. Ở trường, con phải đọc tên khác đi. Mar-nee. Như tên tiếng Anh.

A Dhaid, scanraíonn an áit seo mé⁽¹⁾.

Chúng ta không nói tiếng Ireland nữa. Không nói nữa.

Xoay tít. Tôi đang rơi vào một vòng xoáy ký ức. Sâu, sâu hơn nữa dưới đáy vực của hàng bao thập kỷ.

Molly Mahoney! Molly Mahoney! Những bàn tay giật tóc con bé. *Người nó toàn mùi xác chết. Chúng đã giết hết quân lính của ta. Những khuôn mặt giấu cọt. Đồ dân đầm lầy thối tha. Xéo về đầm lầy nhà mày đi, đồ chó Ireland.* Trước giờ con bé chưa bao giờ nghe thấy từ ấy. Nghe thật độc ác, như một hình phạt, như một lời nguyện rửa. Một con bé lớn hơn đẩy nó, con bé ấy có bố mẹ trong quân đội. Mẹ nó đã ở Dublin hôm đó. *Tóc đỏ của mày đâu rồi, Molly Mahoney? Mày đã gội sạch máu của mẹ tao rồi phải không, phải không? Không muốn thú rác rưởi như mày ở trường này. Bố tao bảo mày sẽ giết chết chúng tao.*

Hãy phát âm từng chữ. *Mar-nee. Mar-nee.* Một đĩa hát hỏng. Không nhận ra từ này. Đó không phải là tên nó. Không phải một cái tên. Một ngày kia nó sẽ cho chúng thấy ngọn lửa trong nó, ngọn lửa cháy bùng bùng trong sọ nó và làm nó tràn ngập giận dữ. Một ngày kia nó sẽ ám chúng xuống tận mồ.

1. Tiếng Ireland: "Cha ơi, chỗ này làm con đau."

Một ngày kia mình sẽ cho chúng biết thế nào là sợ hãi.

Dừng lại.

Những dải ký ức, những tấm thảm màu sắc. Đâu đó trong vòng xoáy ấy, tôi nhớ lại chính mình. Không tiếp tục nữa. Với chút ý thức tỉnh táo cuối cùng còn lại, tôi cưỡng lại ảnh hưởng của Hộ vương, vùng vẫy thoát khỏi dòng ký ức. Sợi dây vàng bùng cháy, và rồi...

... bóng tối...

Nước róc rách trên đá, tĩnh lặng như mặt gương và trong vắt như pha lê. Không có gì phản chiếu lại; chỉ có đáy nước sâu thẳm bên dưới và một lớp ngọc trai tinh khiết.

Không có gì sống. Tất cả đều tồn tại.

Một khu rừng mây. Nơi xuất hiện. Bản năng dẫn hấn tới đây. Trên đầu là bầu trời chạng vạng - tranh tối tranh sáng, thời khắc ở Âm Gian. Thời gian vô tận.

Trong màn sương mờ mờ bóng cây, cao hơn bất kỳ cái cây nào của Trái Đất. Hoa đèn tía. Trước cuộc chiến. Bức màn giữa hai thế giới. Ở đây không có gì sống, và cũng không có gì chết.

Người lạ mặt. Nhảy múa. Không phải người thân của hấn, nhưng đồng hành cùng linh hồn hấn. Mái tóc sẫm màu chảy trên nhục thể. Những tấm thân nhịp nhàng. Những mộng trường va chạm nhau. Cảm nhận về năng, mùi hương của nàng trong nước. Tên nàng như một khúc ca trên môi hấn, một cái tên chưa trở nên vô vị bởi phạm ngữ. *Terebell* và *Arcturus*, những cái tên họ sẽ mang khi cuộc chiến bắt đầu.

Sau bức màn, con người đang ngủ. Khi cuộc sống của họ chấm dứt, người Rephaite sẽ đợi sẵn. Không còn khổ sở, không còn ốm đau. Những vật nửa vùi lạc lối. Lang thang vô định. Họ khao khát một nơi có vàng mặt trời lặn xuống để đưa họ vào giấc ngủ, nơi cái đói không bao giờ chấm dứt, nơi mặt đất đợi để nuốt chửng thịt da...

Tôi vùng ra khỏi ký ức đó và loạng choạng đứng dậy, lùi ra xa hấn cho tới khi huyền quang của chúng tôi bị xé toạc khỏi nhau. Mồ hôi và nước mắt ướt đầm má tôi. Những giọng nói

vang vọng trong tai tôi; tôi lại nếm thấy vị sợ hãi và ngửi thấy mùi máu cùng khói. Con ác mộng đã kết thúc, nhưng tất cả vẫn còn là thực.

"Làm sao... làm sao ông làm được thế mà không cần cây xôn?"

"Ta không cần cây xôn. Nó chỉ là một thứ trợ giúp," hắn đáp. "Không hơn."

"Nó không phải là numen của ông."

"Đúng."

Họng tôi như một nắm đấm siết chặt. Mọi thứ trên cơ thể tôi đều rúm ró lại vì kinh hoàng.

"Paige."

"Em nhớ hết mọi chuyện rồi. Em đã thấy..." Một giọt nước mắt lăn xuống quai hàm tôi. "Một tên Rephaite. Ở Dublin."

"Gomeisa Sargas đã có mặt ở đó để chứng kiến cuộc Xâm lược, và rất hài lòng với những gì hắn thấy. Từ đó trở đi, trí óc của Hildred Vance đã là vũ khí đáng tin cậy nhất của hắn."

Trí não non trẻ của tôi hắn đã đóng lại, khóa chặt ký ức đó vào vùng u minh. Những dòng người chết, nhiều đến mức nước cống cũng nhuộm đỏ. Bọn lính hành quân qua cầu; quân tiên phong cười ngửa; hơi thở nóng hổi bốc hơi trong làn không khí buổi sáng. Trẻ sơ sinh và trẻ con, đàn ông và phụ nữ - tất cả bọn họ đã chết. Dưới chân tượng Molly Malone, tôi đã quan sát bọn lính kéo những cái xác ném xuống sông, biết rằng chỉ cần nhúc nhích một phân hay phát ra một âm thanh là tôi sẽ phải nằm cùng họ. Cuộc tàn sát được Hildred Vance sắp đặt và Gomeisa Sargas giật dây.

Và nó sẽ lại xảy ra. Nó có thể xảy ra bất kỳ ngày nào.

Nước mắt vẫn cứ tràn ra. Tôi cố thở thật đều đặn, đưa ống tay áo lên chấm mắt.

"Em đã thấy ông trong Âm Gian."

Ánh sáng lóe lên trong mắt hắn. "Chắc hẳn sợi dây vàng đã cho phép em sao lại khả năng của ta."

"Ông đang khiêu vũ cùng Terebell."

"Bà ta là phối ngẫu của ta," hắn nói, "cách đây lâu lắm rồi."

Tôi đang quá đờ đẫn để suy ngẫm về chuyện đó, nhưng một phần trong thâm tâm tôi đã đoán biết. Không có lý do nào khác khiến bà ta bảo vệ hần đến thế, thân mật với hần đến thế. Bà ta không đối xử như vậy với bất kỳ Ranthen nào khác cả.

“Tại sao bà ta lại không phải là phối ngẫu của ông nữa?”

Hộ vương quay lại nhìn về phía thành.

“Đó không phải là chuyện của riêng ta để ta có thể kể lại.”

Hai thái dương tôi nhúc nhối. “Em không biết là ông suy nghĩ bằng tiếng Gloss,” tôi nói. “Em biết em sẽ không hiểu được giọng ông hay ý nghĩ của ông trong cơ thể mình - nhưng với sợi dây vàng thì hồn em có hiểu được phần nào. Giống như dịch bằng tâm tưởng ấy. Như thế... như nghe một bài hát em từng biết...”

Tôi lão đảo dựa vào hần. Hộ vương đỡ lấy tay tôi cho tôi đứng vững, rồi chúng tôi lại cùng quỳ xuống.

“Tất cả những chuyện này đã từng xảy ra.” Giọng tôi đứt quãng theo một cách mà tôi không sao chịu nổi. “Chúng ta... em không thể để Vance làm như vậy một lần nữa, em không thể...”

“Em vẫn còn đây. Và Nghiệt Hội cũng vậy.”

Tôi nhận thấy mình đang dựa sát vào hần, tìm kiếm nhịp tim của hần. Vòng tay hần đủ chặt để sưởi ấm tôi, nhưng không chặt đến mức tôi không gỡ ra được, như tôi nên làm. Như tôi phải làm.

“Tại sao ông lại cho em thấy những cảnh đó?”

“Vì em cần phải nhớ. Nhớ vì sao em phải là Diêm Hậu.” Giọng hần trầm trầm xuyên qua cả hai chúng tôi. “Em đã trải qua cảnh sống trong thế giới tự do và đã sống dưới ách Scion. Người London và con gái của Ireland. Tù nhân của Sheol I. Đồng tử của I-4. Em hiểu những gì đang bị đe dọa trong cuộc chiến sắp tới, và tại sao cuộc chiến đó là cần thiết. Em biết sống ngoài Scion là như thế nào cũng như sống trong đó là ra sao. Em biết thế giới có thể biến thành cái gì nếu chúng được phép mở rộng lãnh thổ.”

“Những người khác cũng...”

“Không ai khác trong nghiệp đoàn có lịch sử như em có với Jaxon Hall, người giờ có thể đã là cánh tay phải của tộc Sargas rồi. Chỉ có em mới chứng kiến tận mắt Nashira giết một đứa trẻ vì em không chịu làm vũ khí của mẹ.” Không thể tránh được cặp mắt của hắn. “Em *sục sôi* khao khát muốn hủy diệt Scion. Trả thù vì tất cả những gì đã xảy ra với em. Để phá hủy thế giới chúng đã tạo ra và định hình lại nó. Quân Ranthén chọn em. Ta chọn em. Quan trọng hơn hết, em đã chọn chính mình. Và cái đêm tỉ thí, em đã quyết định rằng chính em, chứ không phải Jaxon, mới là người dẫn dắt nghiệp đoàn.”

Tôi không biết cái lại ra sao. Chuyến đi vào những ký ức đen tối nhất đã lấy hết sức lực của tôi.

Hộ vương kéo lại chiếc áo khoác của hắn lên vai tôi. Tôi áp người vào hắn, để hắn vuốt ve những lọn tóc quăn ướt nước của tôi. Cả hai chúng tôi đều không ngăn người kia lại. Chúng tôi ngồi như vậy cho đến khi ngọn lửa nhỏ trong lon còn tắt ngấm, bị dập bởi gió và mưa.

“Dù em có quyết định như thế hay không,” tôi khẽ nói, “thì cũng không thay đổi được sự thật là chúng ta đã thất bại.”

“Trước kia em đã từng đứng lên từ tro tàn. Cách duy nhất để sống sót,” hắn nói, “là tin rằng em sẽ luôn làm được như vậy.”

Bàn tay đi găng của hắn vuốt ve trên tóc tôi giúp hơi thở của tôi đều đặn trở lại. Tôi ôm sát lấy hắn, để hơi ấm của hắn xoa dịu nỗi đau của quá khứ, dù chỉ trong một khoảnh khắc mong manh. Tôi lại muốn hắn, muốn hắn một cách dữ dội chưa từng có, nhưng tôi không thể nghe theo ham muốn ấy được. Chưa có gì thay đổi cả. Vậy là tôi bắt mình rời khỏi vòng tay hắn, cảm thấy như đang xé toạc một đường chỉ. Tôi cảm bật lửa lên và cố châm lửa đốt còn một lần nữa, nhưng nó vẫn nguội ngắt.

Sự im lặng giữa chúng tôi nặng trĩu những lời chưa được thốt ra. Khi tôi lại ngước lên nhìn hắn, mắt hắn đang bùng cháy.

“Paige.”

“Vâng?” tôi khẽ đáp.

Một rung chuyển trong thanh khí bỗng khiến tôi gồng mình. Tôi quay ngoắt về phía Leith.

Vụ chấn động đang xảy ra ở đằng xa, quá xa để hồn tôi bay tới, nhưng đang đến mỗi lúc một gần hơn. Toàn bộ thanh khí tràn ngập những rung động khe khẽ, nhẹ nhàng nhất - như mặt nước lăn tăn khi có bước chân lại gần, hay một đàn chim bay vụt lên vì tiếng súng nổ.

Hộ vương nhận thấy vẻ căng thẳng của tôi. “Chuyện gì thế?”

Tim tôi đập theo một nhịp mới. Tôi không nghe thấy gì ngoài tiếng trống trận trong lồng ngực mình.

Có thứ gì đó đang đến.

Dâng hiến

Cái điện thoại sim rác của tôi réo vang trong túi. Tôi cuống cuống bấm máy, bắt những ngón tay tê cứng của mình phải hoạt động.

“Chúng đang hành quân,” Maria nói. “Quân đội ấy. Chúng đang hành quân vào thành.”

“Cái gì?” Tôi đứng bật dậy. “Chúng có nhìn thấy mọi người không?”

“Không liên quan gì đến chúng tôi - chúng tôi còn chưa đến được kho hàng...” Giọng bà nhòe đi, rồi lại rõ lên: *“... ra khỏi đó ngay.”*

Tôi siết chặt cái điện thoại. “Mọi người đang ở đâu?”

“Chúng tôi sẽ gặp hai người ở Cầu Waverley.”

Bà gác máy.

“Chết tiệt.” Tôi nhét cái điện thoại vào túi. “Quân đội - chúng đang đến đây, ngay bây giờ. Hành quân vào Edinburgh. Vance đang làm cái quái gì thế? Sao mụ lại đưa quân ra chỉ để bắt vài tên nổi loạn?”

Hộ vương chạm vào má tôi, nhìn vào mắt tôi. “Hãy nhớ điều Maria đã nói. Em phải nghĩ rằng dù mụ đang lên kế hoạch gì, dù cuộc tấn công có lớn đến mức nào, dù mục đích của mụ có ghê gớm đến đâu - thì tất cả hành động của mụ đều nhằm vào em.”

Tôi nhìn hẩn chằm chằm, cố nuốt nỗi sợ. Suốt một thập kỷ tôi đã chôn vùi ScionIDE cùng cuộc Xâm lược dưới những bông hoa, khóa chúng vào cái kết sắt nơi tôi không thể thấy được. Khi ấy tôi chỉ là một đứa trẻ, bị bóp nghẹt bởi sợ hãi. Mỗi ký ức tôi nghĩ mình đã có đều chỉ là một bản nhái của

cảnh bạo lực thực sự mà tôi đã thấy - bạo lực sẽ không bao giờ ngủ yên nếu lá chắn dò tiếp tục hoạt động.

Chúng tôi vẫn có thể dừng nó lại.

Và tôi nghĩ mình biết làm cách nào.

"Hộ vương này," tôi nói, "nếu em đột nhập vào mộng trường của Vance, và ông dùng em làm dây dẫn, ông có thể thấy ký ức của mẹ không?"

"Em không nên đột nhập vào mộng trường của Vance."

Tôi vươn người lên. "Nếu ông muốn em làm người chỉ huy, em đề nghị ông nên làm theo lệnh của em đi, Arcturus."

Mặt hấn vẫn vô cảm, nhưng một ngọn lửa đã lại thấp lên trong mắt hấn. Tôi nhìn thấu vào đáy mắt sâu thẳm rực lửa đó.

"Chúng ta sẽ không đến gần hơn mức cần thiết," hấn nói.

Lẽ ra tôi phải biết ngay là hấn sẽ giúp tôi. Tôi siết chặt tay hấn, lòng tràn ngập những lời mà tôi biết mình sẽ không thể thốt ra.

Chúng tôi đi xuống đồi và chạy giữa những cây thông. Một vầng trăng bán nguyệt mỉm cười nhìn xuống chúng tôi. Trong lúc tôi lao dưới tán cây, adrenalin truyền khắp người tôi từ đỉnh đầu đến tận ngón chân, xua tan mọi cơn đau từ các vết thương cũ. Tôi như sống lại khi bị bao bọc bởi nỗi sợ. Có người sẽ phải thống khổ. Có người sẽ vùng dậy. Bất kể chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, Hildred Vance cũng sẽ phải giao nộp những thông tin chúng tôi có thể dùng để chống lại mẹ, những thông tin tôi đã săn đuổi dọc cả đất nước. Hildred Vance, kẻ đã giết cha tôi. Hildred Vance, kẻ đã chỉ huy cuộc xâm lược Ireland.

Đến cuối công viên, tôi dừng phắt lại, không tin nổi vào mắt mình. Một đám người đã tụ tập lại trước cổng Dinh thự Haliruid - hàng trăm người, vây quanh một đài phun nước ở giữa lối vào rộng thênh thang, tất cả bọn họ đều đang gào thét với đám Dân Vệ và vùng lên những tấm biển: **ĐỂ MÁY MÓC CHIẾN TRANH Ở LONDON, KHÔNG PHẢI Ở VÙNG TRỪNG. VANCE ĐỘC ÁC. XÓA BỎ KHO QUÂN SỰ. KHÔNG ĐỂ BOM Ở SCOTLAND XINH ĐẸP.** Đây đó

giữa những tấm biển là hình bướm đêm vẽ trên các áp phích được giơ cao.

Một cuộc biểu tình.

Cuộc biểu tình ở chỗ quái nào chui ra thế này?

Tiếng gào của đám đông thật không thể tin được. Hộ vương bám sát tôi. Tôi cúi đầu xuống, kéo khăn lên che mặt, và lúi vào bóng tối dưới những cây thông. Tôi đã cảm nhận được mộng trường của Vance lúc ở kho hàng; tôi có thể tìm được nó một lần nữa. Tôi xuất hồn và tìm kiếm mục.

“Mục đang ở gần,” tôi nói.

“Đủ gần chứ?”

Tôi mở mắt ra. “Vâng.”

Những chiếc xe của đội Vệ Đêm đang gầm rú phanh lại trước Dinh thự Haliruid. Khi một tên chỉ huy bước ra, một người biểu tình ném một quả bóng nặng trĩu vào gã. Quả bóng nổ tung như một vết rộp, và chất thải bên trong chảy xuống tấm khiên chắn của gã.

“Lũ đồ tể,” ai đó hét lên.

Một lái xe bước ra. Không nói một lời, ả bắn thẳng vào bụng người vừa ném bóng. Anh ta gập người lại như một con dao xếp, và bọn Dân Vệ giương súng lên ngắm bắn - nhưng giờ một đám đông khác lại tràn ra từ hông tòa nhà. Tôi phải tập trung, để không chú ý tới những tiếng ồn đó. Tôi tựa người vào Hộ vương, kéo cái mặt nạ dưỡng khí lên mặt, và lao ra khỏi cơ thể mình, đầu tiên là xông vào thanh khí, rồi sau đó, như một hòn đá trượt trên mặt nước, vào mộng trường của Vance.

Một căn buồng đá hoa cương trắng, trần cao và cầu thang rộng. Đường nét đơn giản, thanh thoát. Đơn sắc.

Hồn Vance đang đứng trên đỉnh cầu thang. Có vẻ mộng hình của mục cũng giống hệt như hình ảnh của mục ngoài đời, giống cho đến từng nếp nhăn trên mặt. Không có gì chứng tỏ mục tự căm ghét mình vì những tội ác mình gây ra, không có dấu hiệu gì cho thấy mục có lương tâm. Như các vô minh khác, mục không có khả năng nhìn thấy mộng trường của chính mình, hay tự kiểm soát mộng hình của mình. Hồn của mục là

một vật xám xịt, máy móc, được lập trình để phản ứng lại với một mối đe dọa xâm nhập hết mức có thể mà không có chỉ dẫn. Tôi chạy đến chỗ nó và vật nó xuống sàn. Tay nó túm chặt cánh tay tôi.

“Người,” nó rít lên.

Hàm nó cử động như có lắp bản lề. Nỗi kinh hoàng suýt khiến tôi buông tay. Dân vô minh không thể khiến mộng hình của họ nói được.

“Ta,” tôi thì thầm.

Tôi cách mục quá xa về thể chất để có thể kéo hồn mục ra khỏi trung tâm mộng trường. Tôi chỉ có thể túm lấy nó.

Mộng hình Vance run rẩy dữ dội, gây ra một trận động đất trong mộng trường của mục. Hẳn ai đó đã huấn luyện mục cách tự vệ, nhưng tôi đã quen với việc áp đảo các mộng hình của thấu thị. Mộng hình của dân vô minh, dù là của Hildred Vance đi chăng nữa, cũng dễ trừ khử thôi. Tôi túm lấy đầu nó, nhưng chợt nhận ra tay mộng hình của mình đang đầy máu.

Sợi dây vàng thẳng căng, nối liền Vance với Hộ vương. Tôi cảm thấy mình cũng gồng lên dưới sức ép khi hấn dùng tôi để nối liền khoảng cách vật chất giữa hấn và Tổng Chỉ huy. Quyền năng cổ xưa của hấn xuyên qua tôi, như điện xuyên qua chất dẫn, mạnh đến nỗi mộng hình của tôi bắt đầu run rẩy. Khi nó dừng lại, tôi đẩy mục ra, ghé tòm đến tận tâm can. Tôi đã chạm vào linh hồn nguyên chất của kẻ đã ra lệnh tàn sát cả ngàn người.

Sợi dây bạc của tôi đang nhắc tôi lên thì Vance túm lấy tôi. Cặp mắt đen sì tròn trĩnh nhìn tôi, như hai cái trâm cài bóng nhẫy trong hộp sọ của mộng hình.

“Ta sẽ giết hết bọn chúng,” nó cảnh cáo tôi. “Hãy đầu hàng đi...”

Tôi vận người ra khỏi mục. Trong lúc tôi tháo chạy, lời đe dọa đó vẫn cứ văng vẳng trong tai tôi. Mục có khả năng làm bất cứ điều gì.

Tôi lao vào mộng trường của Hộ vương, vừa kịp lúc để tận mắt nhìn thấy ký ức đó. Và nó kia, định hình trong tâm trí hấn: nguồn năng lượng, hạt nhân của lá chắn dò, chén thánh

của riêng tôi - điểm cuối con đường. Máy móc, nhưng vẫn tuyệt đẹp. Một ánh sáng được đặt dưới một kim tự tháp bằng kính. Một vong, đã được xích lại đó và khai thác. Kỹ thuật tâm linh dưới dạng mạnh nhất.

Và tôi biết nó được đặt ở đâu.

Tôi giật mặt nạ dưỡng khí ra. "Ông có cảm thấy không?"
Mất hẳn cháy rục. "Có."

Tiếng cười hỗn hển buột ra khỏi miệng tôi. "Hộ vương, đó là hạt nhân. Nó có thật."

Tôi chưa bao giờ tin rằng chuyến đi rò rỉ này sẽ thành công; rằng tôi sẽ thật sự khám phá ra vị trí của hạt nhân. Giờ thì tôi đã thấy.

Giờ thì tôi đã biết.

Hạt nhân đã bị khóa kín ngoài tầm với của chúng tôi ở tòa nhà được canh gác cẩn mật nhất trên toàn Cộng hòa Scion. Nó nằm trong Chấp chính viện Westminster, cái nôi của đế quốc và nơi làm việc của hàng trăm quan chức, tại Thành Scion London. Tôi đã phải đi đến tận đây chỉ để quay về nơi chúng tôi bắt đầu. Tôi chẳng thêm quan tâm. Cũng đáng.

Vì tôi đã biết một điều khác nữa. Một điều mà ký ức của Vance đã để lộ, như một vết rạn trên áo giáp mạ. Đó là một nỗi sợ mù không thể rũ bỏ, và bao nhiêu tiền bạc cũng không thể sửa chữa được.

Lá chắn dò không phải là bất khả xâm phạm. Nó có điểm yếu. Tôi có thể cảm thấy nỗi lo lắng đang gặm nhấm mù như gỉ ăn mòn sắt.

Tôi chỉ cần biết có vậy.

Chúng tôi phải đi gặp những người khác. Chen qua đám dân thường và những người biểu tình hỗn loạn, chúng tôi lao nhanh qua những con phố của khu Phố Cổ. Mấy tiếng trước, phố xá còn yên tĩnh - thế mà giờ thì biểu tình đã nổ ra giữa đêm hôm, gần như trong chớp mắt. Một cảm giác quen thuộc kỳ lạ dần xâm chiếm lấy tôi. Khi chúng tôi đến cầu, tôi dừng phất lại.

“Cái gì thế?” tôi thì thào.

Hội quán Edinburgh đang cháy bùng bùng từ trong. Những lưỡi lửa thò ra từ cửa sổ. Mặt đồng hồ đỏ rực, biểu thị tình trạng bất an cao nhất, và một tấm bảng rôn lớn đã được phủ lên mặt tiền tòa nhà. Những chữ cái cao hơn cả một người Rephaite tuyên bố KHÔNG NƠI AN TOÀN. KHÔNG ĐẦU HÀNG. Trước mặt Hội quán, Phố Pháp Quan đã tắc cổ chai. Hàng trăm người đang bị kẹt giữa đám Dân Vệ trước đám cháy và sức nặng của những người khác. Họ đang bị dồn từ tứ phía, như súc vật nhốt trong chuồng. Nhiều người khác đang trèo lên tượng đài gothic trên phố để thoát khỏi đám đông hoặc tìm cách ra đến cầu để trốn vào khu tổ ong của Phố Cổ. Đêm tối đầy tiếng la hét kêu cứu.

Tôi trở mắt nhìn cảnh tượng đang bày ra trước mắt mình.

Những người khác đang đợi chúng tôi trên cầu. Nick đang đỡ Eliza. Lucida, mặt che kín bởi mũ trùm, đi thẳng đến bên Hộ vương và nói với hắn bằng tiếng Gloss.

“Chị Eliza.” Tôi dừng lại bên cạnh chị. “Sao thế?”

“Cô ấy bị bắn,” Maria nói.

“Chị không sao.” Mồ hôi tuom đầy trán và cổ chị. “Chỉ trượt qua da thôi.”

Nhìn mặt Nick thì tôi biết là không phải thế. “Một tên lính đã thấy bọn anh. Bọn anh đứng ngay phải chúng trên đường đến kho.” Con người trong mắt anh chỉ còn là hai cái chấm. “Anh cần chữa cho cô ấy.”

“Chúng tôi đã cố hết sức,” Maria lầm bầm nói, “nhưng kết thúc rồi, Paige ạ. Chúng ta không thể đương đầu với cả đội quân được.”

Eliza nghẹn ngào rên lên một tiếng và áp tay lên sườn. “Chúng ta đi thôi,” tôi nói. “Ga có mở cửa không?”

“Có, nhưng mà...” Maria chỉ về phía đám đông. “Chúng ta không còn lựa chọn nào khác. Đi thôi.”

Nick đỡ một tay Eliza. Tôi đỡ bên kia và nhìn xem hai người Rephaite có đi cùng không trước khi chúng tôi chen vào đám đông.

Cuộc chui lủi vĩ đại của Diêm Hậu, tiếp theo là cuộc rút

lui vĩ đại của cô ta. Dù là Diêm Hậu hay không thì trong đám đông này tôi cũng bất lực như hồi còn nhỏ ở Dublin.

“Mộng Mơ,” Nick hét vào tai tôi, “em có thể...”

Môi anh vẫn mấp máy, nhưng tiếng gào thét đã át mất giọng anh. “Gì cơ?” tôi hét hỏi lại.

“ScionIDE có gần không?”

Thanh khí đang quá lộn xộn, tôi gần như không thể tập trung vào giác quan thứ sáu của mình được. Tôi xuất hồn ra. Khi tai không phải nghe tiếng ồn nữa, tôi liền trôi đến rìa vùng u minh. Hồn tôi có thể cảm nhận được hoạt động trong thanh khí trong bán kính chừng một cây số rưỡi, nhưng tôi chẳng cần đi quá nửa đoạn đường đó thì cũng đã cảm thấy đội quân mộng trường đang dồn tới từ phía bên kia của những tòa nhà.

Quân lính.

Tôi bật trở lại xác, thở hổn hển. Hơi thở trắng xóa của tôi hòa lẫn hơi thở của Nick khi anh nói, “Cái gì thế?”

“Chúng đang ở đây. Chúng đã ở đây rồi.”

Mưa giội xuống đường phố quanh chúng tôi, làm những sợi tóc dính bết vào mặt tôi. Nick vòng một tay quanh Eliza, áp sát chị vào ngực anh, và đưa bàn tay kia ra nắm lấy tay tôi. Maria chen giữa hai người đàn ông và với tay về phía Eliza. Sau lưng chúng tôi, màn hình thông báo đổi từ các thông báo công cộng sang hình ảnh các con phố, như thể muốn cho chúng tôi thấy sự ngu ngốc trong hành động của mình. Hệ thống loa bật lên với ba tiếng chuông, và giọng nói của Scarlett Burnish vang vọng khắp thành.

“Thiết quân luật đã được thực thi ở Thành Scion Edinburgh. Lính ScionIDE sẽ vô hiệu hóa bất kỳ người dân nào định chống lại việc thiết lập công lý của Đại pháp quan. Cả đơn vị Vệ Ngày lẫn Vệ Đêm hiện đều thuộc quyền chỉ huy của ScionIDE. Mọi người dân phải ngừng các hoạt động nổi loạn và trở về nhà ngay lập tức.”

Hoảng loạn. Tôi còn nhớ vị của nó, mùi của nó, như thể mới ngày hôm qua. Đám đông chen lấn và xô đẩy. Một đợt dịch chuyển dồn từ đầu phố này đến đầu phố kia, truyền từ người này sang người kia, xô họ ra sau như những quân domino xếp thành hàng. Ai đó hô to, “*Alba gu bràth!*” Tôi bị ép

vào một người lạ, và sức nặng của Nick đè lên tôi cho tới khi phổi tôi nhức nhối. Anh tì vai vào người biểu tình gần nhất, găm gù vì phải cố gắng giữ khoảng trống đủ cho cả hai chúng tôi hít thở. Tôi vươn tay qua màn mưa lần tìm Hộ vương. Tôi ngỡ hần đã đi rồi - rằng hần đã bỏ tôi - cho tới khi một bàn tay đi găng túm lấy tay tôi.

Nhiều tiếng quát vang lên, kêu gọi mọi người tránh đường, về nhà, làm theo lệnh Burnish. Ánh sáng đỏ lóe lên từ một quả pháo sáng; tia lửa xoáy tròn trên đầu chúng tôi. Đầu đó trong đám hỗn loạn, một đứa bé đang khóc.

Rồi tôi nghe thấy.

Tiếng bước chân. Đều đặn một cách hoàn hảo, đúng kiểu quân đội. Qua hàng trăm cái đầu, tôi thấy đội quân tiên phong. Chúng đang cưỡi ngựa, giống như trước kia. Birgitta Tjäder đi trước, dẫn đầu đám lính cưỡi ngựa.

"Thiết quân luật đã được thực thi ở Thành Scion Edinburgh. Bất kỳ hành động phản kháng nào cũng sẽ bị coi là đồng lõa với thực thể phi tự nhiên có tên là Nghiệt Hội. Chất SX sẽ được dùng để giải tán những kẻ đồng lõa."

Chất SX. Tôi biết chính xác nó là cái gì. Nó để lại sẹo trên bất kỳ người nào nó chạm phải, nếu nó không khiến họ chết ngay tại chỗ. "Bàn tay xanh đấy!" Nhiều giọng nói thét gọi tên nó. "Cho chúng tôi ra!"

Phía trước, tôi chỉ thoáng thấy Maria trôi qua rào chắn. Eliza nhìn qua vai về phía tôi trong lúc chị trôi theo.

"Paige, đi nào," chị hỗn hển. "Bám sát mọi người đi." Nick túm chặt tay tôi đến phát đau khi đám người nóng sức siết lại quanh chúng tôi. Những bờ vai sát vào nhau; những cái đầu cụng nhau; lưng áp vào ngực. Thêm nhiều tên Dân Vệ đang tiến về phía chúng tôi - cùng những con tuần mã đen, mỗi con chở trên lưng một chỉ huy quân sự. Chúng mặc áo giáp, đội mũ chiến đấu và mang vũ khí hạng nặng, trông như một đám đồ chơi. Cả ngựa của chúng cũng mang giáp, giống như hồi ở Dublin.

Ở Dublin...

Một ý nghĩ xuyên qua cơn hoảng loạn.

Tất cả những chuyện này đã xảy ra rồi.

Tôi nhìn thấy tượng đài gothic đổ nát. Mùi hóa chất ngòn ngọt hăng hắc của bàn tay xanh đã bắt đầu lan ra trong không khí, làm đầu tôi quay mòng mòng - nhưng đầu tôi đã quay cuồng sẵn như một cái máy tiện, lật đi lật lại điều tôi vừa khám phá ra, biến nó thành một ý tưởng. Trên phố, hai chiếc trực thăng ScionIDE đang bay vòng tròn như những con chim săn mồi. Ánh sáng trắng rọi xuống, làm mắt tôi chói lòa trong chốc lát. Nếu chúng thấy tôi, chúng sẽ đưa tôi đến chỗ Nashira - đến Chấp chính viện.

Thiết quân luật sẽ được thực thi ở Thành Scion London cho tới khi Paige Mahoney bị bắt giữ.

Tất cả những chuyện này đã xảy ra rồi.

Một đám thân người đặc quánh, đè lên tôi từ tứ phía.

Những cái miệng gào thét, những bàn tay xô đẩy.

Xin rủ lòng thương.

Tất cả hành động của mọi đều nhằm vào em.

Trong khoảnh khắc mờ mịt ấy, tôi bỗng nhìn thấy tất cả như thể tôi đang đứng từ một khoảng cách rất xa. Tôi biết mình phải làm gì. Đó là cách duy nhất để cứu tất cả chúng tôi. Cách duy nhất để tôi vươn lên từ tro tàn.

Nick vẫn nắm tay tôi, nhưng anh không kịp chuẩn bị cho hành động tiếp theo của tôi.

Tôi giật mạnh tay anh ra, xuyên qua một hàng người và vùng chạy. Anh thét gọi tên tôi, nhưng tôi không dừng lại.

Mồ hôi và mưa nhỏ giọt lấp lánh trên da tôi. Những người đứng gần đám cháy nhất sẽ chết bỏng trước khi quân lính tới được chỗ họ. Tôi đang đến gần phần dày đặc nhất của đám đông thì cảm nhận thấy Hộ vương đuổi theo. Hẳn quá nhanh - người duy nhất, ngoại trừ Nick, có thể đuổi kịp tôi. Tôi vùng mạnh hồn mình ra, đẩy sức ép xuyên qua thanh khí.

Sợi dây vàng truyền một đợt chấn động mạnh qua từng khúc xương, từng thớ thịt trong người tôi, qua cả bản thể của tôi. Mũi tôi chảy máu.

"Lùi lại, Hộ vương," tôi quát.

Hắn không lùi. Tôi quay hẳn người lại đối mặt với hắn,

chộp lấy khẩu súng lục và chĩa nó vào ngực hắn, bắt hắn dừng lại. Vị kim loại ngấm xuống họng tôi.

"Đừng tìm cách ngăn em lại. Em nói thật đấy - em sẽ găm đạn vào tim ông." Giọng tôi run lên. "Và dù nó có không giết ông thì em cũng không quan tâm. Nó sẽ cho em đủ thời gian."

"Em không thể dừng việc này lại được, Paige ạ," Hộ vương nói. "Dù em có làm gì đi chăng nữa."

Tôi giương khẩu súng lên cao hơn. "Thử một bước nữa xem."

"Nashira sẽ không bao giờ buông tha em một khi em đã nằm trong móng vuốt của mẹ." Trong lúc hắn nói, tôi dám thề rằng mình đã nghe thấy... một âm hưởng của xúc cảm, của nỗi sợ, sâu thẳm trong giọng hắn - tôi có thể đã nghĩ giọng hắn sắp nghẹn lại, nếu hắn không phải người Rephaite. Nếu hắn là con người. "Mẹ sẽ xiềng em trong bóng tối, và mẹ sẽ hút cạn nguồn sống cùng hy vọng của em. Tiếng gào thét của em sẽ là âm nhạc của mẹ." Hắn chìa một tay ra, mắt cháy rực. "Paige."

Có điều gì đó trong cách hắn gọi tên tôi suýt khiến tôi buông rơi khẩu súng.

"Xin em," hắn nói.

Tôi lùi ra xa khỏi hắn. "Em phải làm việc này."

"Nếu em nghĩ ta sẽ đứng yên để nhìn em tự nộp mình cho tộc Sargas thì em sẽ phải nã hết băng đạn đó vào ta," hắn nói khê khàng hơn. "Làm đi."

Máu chảy thành dòng từ cằm xuống hõm cổ tôi. Một cách chậm rãi, tôi kéo cò súng ra sau.

"Bắn đi, Paige."

Môi tôi run lên. Tôi bắt mình phải đứng vững. Một vết đạn bắn sẽ chỉ làm hắn chậm bước; nó không giết hắn được.

Cũng chẳng quan trọng gì.

Tôi hạ khẩu súng xuống, và Hộ vương gạt đầu, rất khê thôi - nhưng tôi không đến chỗ hắn. Thay vào đó, tôi tháo sợi dây chuyền hắn đã tặng tôi, sợi dây chuyền đã bảo vệ tôi khỏi con oan trong cuộc tử thí - một vật gia truyền của Ranthen - và ném nó về phía hắn.

Rồi tôi chạy.

Sợi dây vàng giắt thon thót trong lúc tôi lao đi khỏi hẻm, chạy nhanh hơn bao giờ hết, một bên sườn đau nhói. Hộ vương chạy thẳng theo tôi. Ngay khi bước chân hẻm đuổi kịp, tôi lao đầu vào đám đông, vận hết sức đẩy những bờ vai và những cái hông ra, bỏ giữa những đôi chân khi không còn đường nào khác. Tôi nhanh nhẹn hơn bất kỳ người Rephaite nào, và mặc dù hẻm rất giỏi hòa vào đám đông, hẻm sẽ mất nhiều thời gian để tìm được đường ra khỏi con ác mộng này mà không tạo ra một con hoảng loạn nữa.

Hẻm không hiểu. Hẻm không thể thấy điều tôi định làm.

Xung quanh tôi có quá nhiều người. Hẻm hít thở, tôi rút súng ra và bắn một phát.

Mặc dù bọn lính đang ở gần, đây là phát súng đầu tiên vang lên trên con phố này trong đêm nay. Những tiếng gào thét và van xin vang lên như lời cầu nguyện. Tay tôi ấn mạnh lên những cái lưng đẫm mồ hôi. Tôi cố sức chen qua, ngạt thở vì nóng, miệng hét "tránh ra" giữa những giọng la hét như vũ bão. Khi tôi nổ súng lần nữa, đám người liền dịch ra. Đột nhiên trước mặt tôi có một lối đi - và ngay khi đó, tôi thấy mình trên màn hình thông báo.

Các máy quay đang bám theo tôi: kẻ cầm súng, kẻ biểu tình bạo lực. Những tia đèn flash làm tôi chói mắt, biến đám đông thành những cái bóng, làm mi mắt tôi hằn lên những vành trắng. Những khuôn mặt méo mó đi, trở nên quái dị vì sợ hãi.

"TÔI LÀ PAIGE MAHONEY! CÁC NGƯỜI NGHE THẦY KHÔNG?" tôi hét to. "TÔI LÀ PAIGE MAHONEY! TÔI LÀ NGƯỜI MÀ CÁC NGƯỜI MUỐN!"

Sợi dây vàng rung lên như chuông. Quả đạn hơi cay đầu tiên bay về phía chúng tôi và nứt toác ra.

"DỪNG LẠI!"

Màn sương màu xanh lam cuộn xoáy phun ra từ quả trứng kim loại đó. Những tiếng gào đau đớn xé toạc sự âm ỉ trong khi bàn tay xanh bò về phía chúng tôi. Nó làm bầu không khí ban đêm thâm tím, nồng nặc mùi ô xy già và mùi hoa thối rửa, một hỗn hợp khiến mặt trào lên họng tôi. Tôi giắt

chiếc cà vạt ra khỏi mặt, để nó rơi xuống đất, và lật mũ trùm ra.

Tóc tôi bay quanh mặt khi tôi xông lên đầu đám đông và vung tay lên trước Hội quán đang cháy rực, hai bàn tay siết chặt thành nắm đấm.

“TÔI LÀ PAIGE MAHONEY!”

Lần này thì tôi nghe được giọng mình. Mưa ướt đầm quần áo tôi, nhỏ từ tóc tôi xuống.

Khói bay vương vất như trong mơ giữa đám người và quân lính, và tất cả trở nên tĩnh lặng; mọi tiếng hét dừng lại, mọi tiếng kêu lắng xuống. Mùi hóa chất hôi hám đầu độc giác quan của tôi. Gáy tôi đau ê ẩm trong lúc sự im lặng bao trùm lên tất cả. Đám sĩ quan chỉ huy vẫn chìa súng vào chúng tôi.

Và Vance đang ở kia trên lưng ngựa, dẫn đầu chúng. Mắt mù nhìn đăm đăm vào mắt tôi. Bên cạnh mù, Tjäder giơ một tay lên, và một tên lính xuống ngựa.

Cách này phải có tác dụng.

Nó phải có tác dụng, nếu không tất cả sẽ chấm dứt.

Tên sĩ quan chỉ là một cái bóng không hơn. Mũ bảo hộ của gã lấp lánh dưới ánh sáng của đám cháy. Chỗ lờ ra phải là mắt gã chỉ là hai quầng đỏ ngẫu, và mặt nạ phòng độc che mất phần còn lại của mặt gã. Tôi đang run rẩy không dừng lại nổi, nhưng tôi không hạ tay xuống. Tôi nhỏ bé và tôi vô tận. Tôi là hy vọng và tôi đang tàn dần.

Tôi sẽ không tỏ ra sợ hãi.

Tên lính nhấc súng lên vai. Trong đám đông, ai đó kêu lên “không”.

Đã quá muộn để quay trở lại. Nhịp tim tôi chậm dần. Tôi nhìn thẳng vào họng súng. Tôi sẽ không tỏ ra sợ hãi.

Tôi nghĩ về cha tôi và ông bà tôi. Anh họ tôi.

Tôi sẽ không tỏ ra sợ hãi.

Tôi nghĩ về Jaxon Hall, dù ông ta đang ở đâu. Có lẽ ông ta sẽ nâng cốc vì Mộng Mơ Mặt Tái của ông ta.

Tôi nghĩ về Nick và Eliza, Maria và Hộ vương. Chắc chắn họ đang thấy.

Tôi sẽ không tỏ ra sợ hãi.

Tên lính chĩa súng vào tim tôi. Tay tôi thõng xuống bên sườn, và lòng bàn tay tôi ngửa ra. Hơi thở cuối cùng nhuộm trắng không khí.

Một con sóng lớn đánh vào chân cô, và đôi cánh đen nhắc cô đi.

Chuyển tiếp

Bướm Đêm và Kẻ Điên

hay, tai ương đáng tiếc của chiến tranh

sáng tác bởi Ngài Didion Waite

Hỡi bạn đọc Scion, có lẽ bạn đã nghe
về một con người huyền thoại có ngòi bút hùng hồn
danh hiệu là *Nhiếp Hồn Trắng*, tên là Jaxon Hall
kẻ không chịu để ai triệu hồi và không chấp nhận kẻ ngốc
A! Nghiệt chủ quyền năng của PHỐ MONMOUTH xưa
thật là một bức tranh đỉnh đặc từ đầu tới chân
Hãy nhìn nét tươi vui, nhìn dáng đi khoan thai của ngài
một người trong sạch như thể hẳn là niềm tự hào của toàn London!
Nhưng bạn có ngạc nhiên không, hỡi bạn đọc trung thành
khi biết vì sao người ấy lại không phải Diêm La của chúng ta?

Một năm tang thương nọ, người chấp bút ấy có lệnh
mọi dòng thấu thị phải rõ ràng phân định
Kẻ gọi ngài là thiên tài! Kẻ cho rằng ngài điên,
kẻ thì thâm rằng văn ngài viết dở vô thiên
(rằng văn của *Didion Waite* hay hơn nhiều,
đẳng cấp hơn đến từng từ say đắm) -
nhưng ai cũng mê say ngài, và sau những phiên xử
ngài trị vì, đắm trong rượu ngài, tại SEVEN DIALS
Ồi, và khi *Nhiếp Hồn* tìm kiếm Bảy Ấn vĩ đại,
thì ngài bật tai trước tiếng khóc than từ cống rãnh đưa lên!

Khi *Hector* đọc ác hồi hám bị chặt đầu,
Nghiệt chủ vĩ đại cuối cùng cũng đứng dậy.
Ngài múa trong VÒNG HOA HỒNG và chiến đấu giành vương miện

và mọi kẻ thù lớn nhỏ đều diệt vong.
Nhưng đến cuối, khi chiến thắng đã cận kề,
một kẻ thách thức trẻ tuổi liều mạng lại ra mặt!
Và kia, đó là ai, ngoài *Bướm Đêm* trời dậy,
và chao, mặt nàng mới là nỗi bất ngờ lớn nhất
Mộng Mơ Mặt Tái trú danh, người kế thừa *Nhiếp Hồn Trắng*
Mộng Hành phản tặc, một phi vụ động trời!

Nàng hạ gục chủ nhân bằng hồn và bằng kiếm
Nhưng để tránh đổ máu, nàng tự ngăn tay mình.
Và trước cử tọa ngỡ ngàng, nàng kể một câu chuyện
về mặt nạ của mỏ neo và thứ nằm sau cái chết.
Quái vật đứng bên nàng! Thấu thị hô vang *Diêm Hậu*!
và gọi nàng là xuất quỷ nhập thần độc nhất vô nhị.
Vậy là trong đêm đó, với nỗi khao khát tự do
NGHIỆT HỘI hùng mạnh đã vùng lên từ tro bụi
Nhiếp Hồn, điên giận, trốn đến CHẤP CHÍNH VIỆN
Và *Diêm Hậu Mộng Hành* đem thông điệp đến miền Bắc.

Và than ôi, khủng khiếp sao! Than ôi, đau đớn sao!
Than ôi cho giới phi tự nhiên! Giờ ta biết đi đâu?
Hai trăm năm ta đã lao đảo như kẻ ngốc,
ta đã lốt chăn ấm đệm êm và chỉ biết kết bè!
Ta phải trốn trong đêm, nơi kinh hoàng sẽ tìm tới
hay đối mặt với diệt vong và THANH KHÍ sau lưng?
Than ôi, khi *Mộng Hành* từ bỏ ngôi báu
thần dân của nàng bị kẹt trong bóng tối
và thì thầm rằng *Weaver* sẽ lấy đầu nàng cho họ,
nhưng giờ, khi chúng ta cần nàng, thì *Diêm Hậu* trẻ đã chết.

PHẦN III

Thần Chết và Trinh Nữ

Hầm mộ

Nếu đây là thanh khí thì nó khác với ký ức của tôi. Con đầu lan ra từ một vết thương nào đó. Tôi là một cô bé giữa một cánh đồng đỏ thắm. Nick hét gọi tên tôi từ bên kia biển hoa, nhưng những bông hoa anh túc quá cao và tôi không tìm được đường đến chỗ anh.

Có một linh hồn giữa những cánh hoa, với tôi cánh tay tôi, thì thậm một thông điệp tôi không hiểu nổi. Khi tôi chìa tay ra thì Hộ vương lại là người nắm lấy. Tôi là một phụ nữ, người cuối ngựa bạch, hình bóng đem tới cái chết. Màn đêm giội ánh sao lên tóc tôi. Hấn khiêu vũ với tôi như có lần hấn đã làm trước kia, da hấn nóng hổi trên da tôi. Tôi muốn hấn ở bên tôi, quanh tôi, trong tôi. Vậy là tôi vươn tay về phía hấn, nhưng răng hấn cắn đứt tim tôi.

Hấn lùi ra xa. Hoa đèn tía cũng đã mọc trong tâm trí tôi. Trong khi tôi nhỏ máu, Eliza Renton đang quay tít trong chiếc áo dài xanh bên dưới một ngọn tháp. Chóp lóe lên trên đỉnh cao nhất, và một vương miện vàng rơi xuống đất vỡ vụn.

Ngọn tháp vươn cao trong một tương lai không xa lắm, che khuất mặt trời. Và đầu đó, Jaxon Hall đang cười vang.

Mỗi hơi thở đều dội qua sọ tôi, vọng vào hư không. Tôi đã ngỡ đây là thanh khí, nhưng tôi vẫn cảm thấy sức nặng đeo đá của cơ thể mình, vẫn ngửi thấy mùi mồ hôi trên da người sống. Răng tôi lạo xạo như có cát, môi tôi khô như giấy.

Mạch đập thành thạch trong tai tôi. Tôi không nhớ mình đang ở đâu, đang làm gì ở đây, hay lúc trước mình đang làm gì.

Dưới xương ức tôi có một nhịp tim nữa - ì ạch, xám xịt, sâu trong cơ thể tôi. Nó nhói lên khi tôi cố ngồi dậy nhưng không được. Tôi chỉ có thể phát ra một tiếng rên khàn khàn. Hoảng hốt, tôi uốn lưng và kéo tay ra trước, cổ tay nghiền vào hai chiếc cùm sắt. Tôi đang bị... xiềng. Tay tôi bị xiềng...

Mụ sẽ xiềng em trong bóng tối, và mụ sẽ hút cạn nguồn sống cùng hy vọng của em. Tôi rùng mình nhớ lại giọng hằn, tay hằn vuron ra mời tôi một bữa an toàn. *Tiếng gào thét của em sẽ là âm nhạc của mụ.*

Ánh sáng trắng xóa chọc vào hố mắt tôi. Tôi cảm nhận được mộng trường cổ xưa đó trước khi tôi nghe thấy tiếng bước chân.

"XX-59-40." Thanh khí run rẩy quanh tôi. Tôi biết giọng nói ấy; nó tràn đầy sự kiêu ngạo mà không người thường nào có được. "Huyết bá chào mừng ngài tới với Chấp chính viện Westminster."

Chấp chính viện.

Khi mắt đã quen với ánh sáng, tôi nhận ra tên Rephaite đang đứng trước mặt - hấn có mái tóc bồng bạc của gia tộc Chertan. Hồn tôi lập tức lao ra khỏi mộng trường yếu ớt của tôi và đập vào những lớp giáp bọc quanh trí não hấn, nhưng tôi không trụ được lâu thì phải dừng lại. Những tia chớp đỏ nháy giữa hai thái dương tôi, làm tôi buột ra một tiếng rên khe khẽ.

"Ta sẽ không khuyên ngài làm vậy đâu. Ngài vừa mới tỉnh dậy sau một cơn hôn mê."

"Suhail," tôi thều thào.

"Phải, 40 ạ. Chúng ta lại gặp nhau. Và lần này," hấn nói, "ngươi chẳng có thằng ái thiếp bảo vệ cho nữa."

Một giọt nước nhỏ lên mũi tôi, làm tôi chớp mắt. Tôi đang mặc một chiếc váy chui màu đen, cắt trên đầu gối. Cổ tay và cổ chân tôi bị xiềng vào một tấm ván phẳng. Một giọt nước nữa bắn lên trán tôi, nhỏ xuống từ cái xô sắt treo lơ lửng trên đầu.

Ván nước. Ngực tôi bắt đầu phập phồng.

"Tổng Chỉ huy nhờ ta báo với ngài rằng cuộc nổi loạn

thảm hại của các người đã chẳng đem lại kết quả gì hết,” Suhail Chertan nói, át tiếng thở hổn hển của tôi. “Và cũng để nói với người điều này nữa: các bạn của người đều đã chết. Nếu người đầu hàng sớm hơn thì hẳn chúng vẫn còn sống.”

Tôi không thể nghe hắn. Đó không phải sự thật. Đó *không thể* là sự thật. Tôi ráng hết sức nhấc đầu lên.

“Đừng nghĩ người đã thắng, đồ Rephaite cặn bã,” tôi thì thầm. “Ngay trong lúc này đây, quê hương của người đang thối rữa. Và người cũng thế, khi người phải bỏ về chỗ địa ngục mà người đáng phải ở.”

“Định kiến của người với người Rephaite làm ta ngạc nhiên đấy, trong khi người thêm khát thẳng ái thiếp đến thế. Hay đúng hơn ta nên gọi hắn là,” Suhail nói êm ru, “*nhục tặc*.” Nước nhỏ xuống tóc tôi. “Huyết bá đã cấm ta không được gây hại lâu dài cho cơ thể hay huyền quang của người, nhưng... có nhiều cách để tạo đau đớn.”

Hắn đi đi lại lại quanh tôi. Tôi quần quai giạt những sợi xích, nhưng lần quấy đạp đầu tiên đã khiến tôi kiệt sức rồi.

“Không có gì phải sợ cả, Diêm Hậu. Dù sao thì người cũng là người đứng đầu thành này kia mà. Không gì có thể đụng tới người.”

Tôi cảm ghét bản thân vì đã run rẩy quá dữ dội.

“Chúng ta hãy bắt đầu bằng một câu hỏi dễ nhé,” Suhail nói. “Người bạn cũ của ta, tên nhục tặc ấy, *đang ở đâu?*”

Chúng ta muốn nghĩ rằng mình can đảm, nhưng rồi cuộc, chúng ta cũng chỉ là con người. Tay tôi siết chặt thành nắm đấm. Nhiều người đã gãy xương khi cố thoát khỏi ván nước.

“Ta sẽ hỏi người một lần nữa. Arcturus Mesarthim đâu?”

“Cố hết sức đi,” tôi nói.

Bàn tay đi găng của hắn với lấy một cần gạt. “Giọng người có vẻ khát.” Suhail vươn người bên trên tôi, chắn mất ngọn đèn. “Có lẽ Diêm Hậu muốn uống một chút. Để mừng triều đại chóng tàn của người.”

Tấm ván lật ra sau. Nhẹ nhàng, gần như thành kính, hắn phủ một tấm khăn lên mặt tôi.

* * *

Suhail tắt đèn khi hắn đi ra. Tôi nằm mềm oặt trên tấm ván, người ướt đẫm, run lấy bầy, đầy vết nôn, không thể nhúc nhích dù chỉ một ngón tay. Váy và tóc tôi đầm đìa nước lạnh buốt. Ngay khi không nghe thấy tiếng bước chân của hắn nữa, tôi rũ xuống khóc thổn thức.

Hắn đã hỏi tôi rất nhiều. Về quân Ranthen và kế hoạch của họ. Về những gì tôi đã làm ở Vùng Trũng. Ai đã giúp tôi đến Manchester. Nghiệt Hội đang trốn ở đâu. Tôi biết gì về lá chắn dò. Hắn hỏi có ai trong Chấp chính viện đang giúp tôi không. Hắn hỏi có bao nhiêu người sống sót sau Mùa Xương còn sống và họ đang ở đâu. Những câu hỏi liên miên.

Tôi không nói gì, không để lộ điều gì. Nhưng hắn sẽ quay lại vào ngày mai, rồi ngày kia. Rồi ngày tiếp theo nữa. Tôi đã đoán trước mình sẽ bị tra tấn, và tôi đã đoán là mình sẽ chịu được, nhưng tôi không tính đến chuyện tôi sẽ yếu đến mức không thể sử dụng công năng của mình, dù chỉ là để thoát khỏi cơn đau của cơ thể trong chốc lát. Chắc hẳn cơn hôn mê đã bào mòn năng lực của tôi - nó khiến mộng tưởng của tôi mỏng như tờ giấy.

Giấc ngủ vậy gọi tôi. Tôi cố mở mắt, bắt mình phải tập trung, phải suy nghĩ. Tôi không còn nhiều thời gian trước khi chúng hành hình tôi. Chỉ vài ngày là nhiều nhất.

Bước một: sống sót qua cuộc tra tấn.

Chẳng mấy chốc Suhail đã quay lại với những câu hỏi của hắn. Dù đã trải qua một lần, tôi vẫn chưa kịp chuẩn bị cho làn nước giá băng tràn vào miệng và xọc vào dạ dày tôi. Cho nỗi sợ khiến tôi giằng giật sợi xích đến khi hai cổ tay trầy da. Cho những tiếng thét nghẹn ngào mà tôi không thể kiểm soát, ngay cả khi Suhail gọi tôi là đồ áo vàng, ngay cả khi tôi biết nếu thét lên thì cửa cổng ở hòng tôi sẽ mở ra. Cho việc cơ thể tôi phản ứng lại bằng từng đợt nôn mửa. Tôi đã chết đuối trên cạn hết lần này đến lần khác, một con cá giãy chết trên tấm ván.

Suhail chỉ còn là bàn tay giội nước, không hơn. Hấn bảo tôi phải quên tên mình đi. Ở đây tôi không còn là Paige nữa. Tôi là 40. Tại sao tôi không học được ngay từ lần đầu tiên? Đôi khi hấn chạm vào trán tôi bằng một cây gậy siêu hóa, nó chạm vào hồn tôi như một cái roi điện. Ngay khi tôi thét lên, dòng nước lại giội xuống. Hấn thì thầm với tôi rằng cuộc tra hỏi này sẽ không gây hại gì, rằng cơ thể tôi sẽ không bị tàn phá, nhưng tôi không tin nổi. Tất cả các xương sườn tôi như rạn nứt; dạ dày tôi trướng lên toàn nước; họng tôi bị cào vì a xít. Mỗi khi hấn rời đi, tôi phải vật lộn để mắt mình khỏi khép lại.

Việc sống sót thật khó nhọc. Hít thở không còn là phản xạ nữa, mà là cả một sự cố gắng.

Nhưng tôi phải sống. Nếu tôi không sống thêm được một chút nữa, thì mọi việc tôi đã làm để đến đây - tất cả sẽ đổ sông đổ bể hết.

Ngày và đêm ở đây đã biến thành nước và sự im lặng. Không có thức ăn. Chỉ có nước. Khi bàng quang đầy, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài để mặc cho thứ nước âm ẩm tràn ra khỏi người. Tôi là một bình chứa nước, không hơn. Khi quay trở lại, Suhail nhắc tôi nhớ rằng tôi là một con vật nhơ bẩn đến chừng nào.

Từng phút trôi qua tôi đều hy vọng những người khác sẽ không tìm cách giải cứu mình. Nick có thể đủ ngớ ngẩn để làm việc đó. Họ đã đối mặt với mối nguy gần lớn bằng mức này khi cứu tôi ra khỏi đặc khu, nhưng họ không thể nào xâm nhập vào một pháo đài an ninh cực đại như Cháp chính viện được. Khi Suhail chán việc tra tấn, tôi lại tưởng tượng ra những âm mưu giải cứu của họ. Các cảnh tượng tôi nghĩ ra đều kết thúc bằng một luồng máu. Tôi tưởng tượng ra Nick nằm chết trên nền đá hoa cương, một viên đạn xuyên qua thái dương, không bao giờ mỉm cười nữa. Hộ vương bị xiềng và hành hạ trong một căn buồng như thế này, liên tục bị tra tấn, thậm chí còn không được giải thoát bởi cái chết. Eliza ở Lychgate, như cha tôi.

Đêm sau, hoặc ngày hôm sau, Suhail vừa tra tấn vừa hút huyền quang của tôi. Tôi chưa bị Rephaite ăn từ lâu lắm rồi.

Nỗi hoảng loạn mù quáng khiến tôi giằng giạt sợi xích cho tới khi cơ cổ và vai tôi nóng bỏng. Cú đòn gấp đôi này khiến tôi yếu đến mức khi nó kết thúc, tôi gần như không khạc ra nổi lượng nước đã tràn vào phổi. Khi Suhail bỏ tấm khăn ra khỏi mặt tôi, mắt hấn đỏ rực như một đồng lửa sắp tàn.

“Quả thực ngươi không có gì để nói sao, 40?” hấn hỏi. “Hồi ở đặc khu trừng giới ngươi vốn lắm mồm lắm miệng cơ mà.”

Tôi dùng chút nước còn lại trong miệng để nhỏ vào hấn. Hấn quạt vào má tôi. Con đau lan khắp mặt tôi, và đầu tôi như rung lên cùng nhịp với cú đánh.

“Thật đáng tiếc,” hấn nói, “là huyết bá lại không muốn ngươi bị hề hấn gì.”

Cú đánh thứ hai khiến tôi ngất xỉu.

Khi tỉnh dậy, tôi đang nằm úp mặt trong một xà lim. Sàn bê tông, tường trống trơn, không đèn đóm gì.

Lần này Suhail đã nện tôi ra trò. Tôi có thể cảm thấy mắt trái mình bị bầm tím nặng, và má tôi nóng rực, sưng húp.

Bên cạnh chiếc giường xếp là một cốc nước. Tôi phải mất một lúc mới có thể bò qua sàn nhà và cầm nó lên, và phải mất lâu hơn mới nhắc được nó lên môi. Ngậm nước đầu tiên khiến tôi lộn mửa. Tôi thử lại lần nữa. Và lần nữa. Tôi nhấp môi trên vào cốc, để nước xoa dịu làn da trầy xước. Rồi thêm chút nữa. Chỉ đầu lưỡi thôi. Tôi gục xuống ọe lên tay. Họng tôi đã thất lại để đón trước luồng nước xối xả.

Không. Nước có thể có độc. Tôi bò ra xa nó và nằm ngửa ra, tay ôm cái bụng đau đớn. Chúng sẽ không thể biến tôi thành một người máy vô tri.

Khi thấy tôi không uống, chúng cử vào một tên Dân Vệ đem theo kim tiêm. Thứ thuốc gì đó khiến tôi mất trí nhớ tạm thời; trong những lúc tỉnh táo hơn, tôi đoán là một hỗn hợp mạnh gồm thạch thảo trắng và chất an thần.

Bước hai: cưỡng lại thuốc.

Sau khi cái kim chọc vào thịt tôi, tôi không nhớ nổi cách mòng hành nữa; thậm chí còn không nhớ nổi là mình đã từng có công năng ấy. Như thể thứ thuốc đó đã xóa sạch mọi hiểu

biết của tôi về công năng của mình. Khi nó tràn vào máu tôi, mọi ý thức về danh tính và mục đích biến mất, để lại đầu óc tôi trống rỗng. Khi liều thuốc mất tác dụng, một tên Dân Vệ khác lại đến tiêm thêm cho tôi.

Và vậy là bắt đầu một chuỗi mê man.

Con khát gần như không lúc nào dịu giằng giật với nỗi sợ nước mới hình thành trong tôi. Tôi bị trêu chọc bởi ý nghĩ được đắm mình trong những bể nước mát lạnh, trong vắt, như dòng suối tôi đã thoáng thấy trong ký ức của Hộ vương. Tôi không biết đó là vì thứ thuốc kia hay tôi đang bị ảo giác vì mất nước.

Ngày hôm sau, chúng đem tôi vào một căn buồng khác và để một đội Dân Vệ đánh đập tôi thay vì dùng ván nước. Với mỗi cú đánh, chúng lại hỏi tôi “Đồng minh của mày đâu?” “Ai đã giúp mày?” “Mày nghĩ mày là cái thá gì, đồ phi tự nhiên?” Nếu tôi không trả lời, tôi sẽ nhận thêm một cú đá nữa cùng một miếng đờm và những lời chửi rủa. Chúng giật tóc tôi và đánh toạc môi tôi. Một tên còn bắt tôi liếm ủng hấn; tôi điên cuồng chống lại, và trong lúc hỗn loạn, một tên khác đã túm cổ tay yếu ớt của tôi quá mạnh. Bằng vào cách tên chỉ huy lôi tôi đi ngay lập tức thì việc bẻ trật cổ tay tôi không phải là cố ý.

Không kẻ nào gọi tên tôi. Tôi chỉ là 40.

Sau trận đánh, tôi nằm mê man suốt hàng giờ đồng hồ, ôm cổ tay vào người. Khi tôi tỉnh lại, một khuôn mặt nhon hoắt đang lơ lửng trên mặt tôi. Tôi co rúm người tránh tia đèn pin và che mắt lại.

“Mày đã ngủ lâu đấy, 40.”

Giọng nói đó, hơi nghèn nghẹt, có một thoáng tự mãn.

“Carl,” tôi thều thào.

“Không phải Carl. 1 chứ.” Tiếng bước chân. “Mày có biết mình đang ở đâu không, 40?” Không đợi tôi trả lời, kẻ tôi đã biết đến với cái tên Carl Dempsey-Brown quay lại tảoyton đối mặt với tôi. “Họ nhốt những kẻ phản tặc chính trị trong này trước khi giải chúng đến Lychgate. Kẻ cuối cùng bị giam ở đây chính là cha mày.”

Tôi không thể nghĩ đến cảnh người cha lạng lẽ, mệt mỏi của tôi bị nhốt ở đây, giữa những chất thải của chính ông.

Carl cười với tôi. Tôi nhìn nó, thằng nhóc tôi đã thấy lần cuối ở đặc khu trùng giới. Nó vẫn mặc cái áo bằng tơ tằm đồ thối. Cầm nó mới lún phún râu, và tóc nó đã dài hơn, chải ra sau tai. Mấy xi lanh đầy flux màu lục và lam cài ở một cái túi trên thắt lưng nó.

“May cho mày là họ chưa giết mày đấy,” nó nói. “Sẽ chẳng còn lâu nữa đâu.”

Tôi dờ dẩn nhìn thẳng lên trần nhà, gần như không mở nổi cặp mắt sung húp. “Mày được thăng chức hả?”

“Thực ra là được thưởng. Mày biết họ bắt được thằng ái thiếp rồi phải không?” nó nói thêm. Tôi nằm im sững. “Vài ngày trước, lúc mày còn ở dưới hầm ấy. Hình như hấn đã tự nộp mình để mày được sống.”

Sự hiện diện của hấn đã ngăn bọn Dân Vệ tìm thuốc cho tôi. Hồn tôi lay động.

“Hấn là đồ ngốc, tất nhiên rồi. Huyết bá sẽ không để mày thoát lần thứ hai đâu.” Carl cười lớn. “Mày biết không, 40, lẽ ra mày nên ở lại đặc khu mới phải. Ở đó tốt hơn ở ngoài.” Nó khịt mũi. “Và ngoài kia sẽ chỉ càng tệ hơn mà thôi.”

Nó chùi mũi vào tay áo. Khi thấy vệt máu trên nền lụa, nó liền la lên một tiếng hoảng hốt.

“Không! Dừng lại!” Người nó đập vào tường. “Mày không được phép làm thế; mày bị cấm...”

Chỉ trong vài giây tôi đã đè nó xuống, với một cái kim tiêm chỉ cách tròng mắt nó có một phân. Con người của nó dẫn ra khi nó nhận ra đó là xi lanh của chính nó, đã bị giật từ thắt lưng nó như giật một viên kẹo.

“Chỉ huy,” nó thét lên.

Một chùm chìa khóa leng keng ở thắt lưng nó. Tôi đưa một bàn tay run rẩy ra chớp lấy.

Một mục Dân Vệ xông qua cửa. Tôi tấn công mục bằng hôn, hay cố thử, khiến sau mắt đau nhói. Không có tác dụng. Biết mình đã thua ván này, tôi đâm cái xi lanh vào sâu trên tay Carl, làm nó ré lên, trước khi một cái phi tiêu cắm vào cổ tôi. Tôi ngã gục xuống sàn.

* * *

Chúng đã bắt được Hộ vương. Tôi ngồi xổm ở góc xà lim, người dầm mồ hôi, tay co ra duỗi vào trong mái tóc nhờn mỡ. Sao hắn có thể ngu ngốc đến vậy? Hắn không thể nghĩ rằng Nashira sẽ đồng ý trao đổi tù nhân. Mụ muốn cả hai chúng tôi. Luôn là như thế. Hay đây chỉ là một lời nói dối nữa?

Tôi lần tìm sợi dây vàng, nhưng không có gì đáp lại. Tôi không cảm thấy hắn ở đâu cả.

Người Rephaite không thể chết, nhưng có thể bị hủy hoại. Có lẽ Nashira không còn thấy hắn có ích nữa. Có lẽ mụ đã cho hắn một cái kết từ từ.

Không. Chúng không bắt được hắn, không thể bắt được hắn - Carl nói dối. Đây lại là do Vance, tìm cách làm tôi loạn óc. Mụ sẽ dùng mọi vũ khí trong kho của mình để biến tôi thành một cái vỏ rỗng.

Vậy chắc hắn mụ nghĩ Hộ vương là điểm yếu đích thực của tôi. Chứ không phải Nick hay Eliza.

Tôi bò đến cửa và cố nhòm qua các song sắt. Xà lim của tôi nhìn ra một ngã tư nơi các đường hầm giao nhau, chỗ bọn Dân Vệ hay dừng lại tán gẫu trong lúc đi tuần. Một màn hình thông báo chạy dọc bức tường, chiếu ảnh tôi bên trên một dải tin đang chạy. PAIGE MAHONEY BỊ GIẾT Ở EDINBURGH. Không còn mối đe dọa an ninh nào nữa.

Tôi từ từ ngồi xuống và tựa lưng vào tường. Nhắm mắt vào, tôi hồi tưởng lại khoảnh khắc thót tim trước khi súng nổ. Mùi bàn tay xanh.

Và tôi tự hỏi Vance có tin là tôi đã bị hạ gục không. Liệu mụ có nghĩ là chiến lược của mụ đã có hiệu quả không.

Tôi nhớ lại tất cả trong giây lát: bầy ngựa, khói, bọn lính. Tiếng người hét. Tiếng khóc của người vô tội. Tất cả những chuyện này đã xảy ra trước kia. Đó là một cảnh dựng trên sân khấu, tất cả những cảnh hỗn loạn đó; một cái bẫy tâm lý, giống như cái bẫy mụ đã dùng với Rozaliya - chỉ có điều lần này trên một mức độ lớn hơn nhiều.

Ở đó, trên những con phố của Edinburgh, Vance đã tái

dựng cuộc Xâm lược Dublin, chỉ cho riêng tôi. Mọi yếu tố đều có đủ: một con phố bình thường trở nên hỗn loạn, đội quân, người biểu tình, một cuộc phản đối biến thành một vụ tàn sát. Tất cả được sắp đặt bởi Tổng Chỉ huy.

Mụ đã dựng nên một cảnh hồi tưởng ngoài đời thực, dùng Edinburgh làm sân khấu và vô số người dân ở đó làm những diễn viên bất đắc dĩ, những người đã bị cuốn vào lời dối trá ấy. Nhưng có một điều cần thiết trước khi mụ có thể đảm bảo tôi sẽ quy ngã và đầu hàng. Mụ cần tôi mất cân bằng; mụ cần tôi điên giận và đau đớn. Chính vì vậy mụ đã cho hành quyết cha tôi trước màn hình.

Tôi phải trở thành một đứa trẻ, lạc trên phố giữa cảnh giẫm đạp.

Tôi phải tin rằng khi hy sinh bản thân, tôi sẽ ngăn cái ngày trong tuổi thơ của mình diễn ra một lần nữa.

Thông minh thật. Và vô cùng độc ác. Mụ sẵn sàng dùng người vô tội cho trò chơi tâm lý của mụ, để các tòa nhà cháy rụi, để hàng trăm người gặp nguy hiểm chỉ để bắt một người. Rất có thể nó đã có tác dụng, nếu Hộ vương không cho tôi thấy ký ức về Dublin. Khi làm vậy, hắn đã vô tình giúp nó trở nên sống động trong tâm trí tôi. Những ám hiệu lờ mờ đã khiến tôi mất lý trí lại quá dễ nhận; tôi đã nhìn ra chân tướng cảnh tượng do Vance dựng nên. Những đạo cụ trên sân khấu. Đồ bắt chước.

Đó là khi tôi hiểu ra.

Nếu Vance bắt được tôi, mụ sẽ đưa tôi đến Chắp chính viện và giải tôi đến trước mặt Nashira - Nashira, nếu Hộ vương nói đúng, thì là kẻ nắm quyền kiểm soát vong cung cấp năng lượng cho lá chắn dò.

Tôi chỉ cần phải sống sót đủ lâu để tìm được nó.

Vỏ bọc con người

C háp chính viện Westminster không được thiết kế cho giấc ngủ. Cứ mỗi giờ đồng hồ, năm quả chuông trên tháp đồng hồ lại vang vọng khắp London, và âm thanh của chúng lại rung chuyển qua những bức tường.

Tôi đã bị giam trong xà lim của mình mấy ngày rồi, chỉ có một cái xô để giải quyết.

Giờ trong óc tôi có một đám mây thường trực, cứ chốc chốc lại dày thêm bởi một tên Dân Vệ cầm xi lanh. Chúng khiến tôi chỉ còn hơn một cái xác chút ít. Có những khoảnh khắc mình mất khi liều thuốc giảm tác dụng, lúc đó tôi được cho ăn. Tôi phải dùng khoảng thời gian đó để ăn uống trước khi một cái xi lanh khác khiến tôi không động đậy ngón tay được nữa.

Chúng phải giải tôi đến trước Nashira. Mụ sẽ muốn gặp tôi trước lúc hành quyết, để xát thêm muối vào vết thương.

Lúc đối mặt với mụ, tôi không nghĩ tôi sẽ bị gây mê. Nếu không còn lựa chọn nào khác, tôi sẽ phải cố nhập hồn vào mụ. Như vậy thật điên rồ, nhưng nếu tôi không tìm thấy nơi vong kia đang bị nhốt và thả nó ra, thì tôi đành phải hủy diệt chủ nhân của nó vậy.

Mồ hôi nhỏ xuống mặt tôi. Nashira e sợ công năng của tôi; chính vì thế mụ mới thêm muốn nó đến vậy. Tôi có thể làm được.

Tôi phải làm được.

"... vẫn tăng mãi. Thiết quân luật sẽ tiếp tục thôi." Hai tên Dân Vệ đang đi qua xà lim của tôi trên đường đi tuần. "Tối nay mày ở đâu?"

“Ngài Alsafi đã yêu cầu tao đứng gác ở Hành lang Pháp quan. Tối nay tao sẽ ở với họ.”

Tôi ngẩng đầu lên.

Alsafi.

Tôi đã không tính đến chuyện hắn cũng sẽ có đây. Có thể tôi sẽ không cần đối mặt với Nashira. Nếu tôi có thể gửi tin đến cho hắn - những gì tôi biết về lá chắn dò, lượn lật được từ ký ức của Vance - thì hắn có thể hành động sớm hơn tôi. Hắn có thể tìm và thả vong đó ra.

Nói thì dễ chứ làm thì khó vì tôi chẳng có lấy một mẫu giấy.

Bữa ăn của tôi được ném vào xà lim. Tôi bò tới chỗ nó và dùng ngón tay bốc món lầy nhầy ấy lên.

Việc ám sát Nashira sẽ chỉ là phương sách cuối cùng. Trong lúc vẫn còn đủ sức suy nghĩ, tôi cố giải mã hình ảnh lá chắn dò mà Hộ vương đã lấy cắp từ tâm trí Vance: một quả cầu trong suốt với ánh sáng bên dưới. Một ánh sáng trắng. Nó có một lớp bao bên ngoài - một thứ gì đó giam hãm vong dùng để cung cấp năng lượng cho mọi máy quét. Chắc chắn phá bỏ lớp bao ấy là giải thoát được vong đó.

Tôi nghĩ lung hơn. Bên trên quả cầu là một kết cấu khác cũng bằng kính: một kim tự tháp phản chiếu lại ánh sáng - và kim tự tháp đó hướng ra bầu trời rộng mở, nên nó phải ở đâu đó trên cao. Ngoài ra, tôi chỉ thấy mấy bức tường nhạt màu. Tôi không biết nó là cái gì, và tôi không biết rõ về cách bố trí bên trong của Chấp chính viện để có thể tìm ra nó chỉ bằng hình ảnh.

Alsafi có thể là cặp mắt của tôi.

Chỉ có điều không còn thời gian nữa, và không cách nào để liên lạc với hắn. Bất kỳ lúc nào, tôi có thể bị dẫn đi hành quyết. Nếu khỏe hơn, tôi đã có thể tìm cách liên lạc với hắn qua mạng trường, nhưng tôi đang ở vào lúc suy sụp nhất; Vance chắc có ý định làm tôi yếu ớt đến mức không thể sử dụng công năng của mình. Theo một cách nào đó thì mục đã thành công: tôi không thể mộng hành được. Dù chỉ là một bước ra khỏi cơ thể tôi.

Nhưng mục đã quên, hoặc không biết rằng tôi có thể sử dụng công năng của mình theo nhiều cách. Mục không biết rằng tôi có thể quay về với hình hài nguyên chất nhất của mình: một ra đa tâm não, có thể phát hiện ra các hoạt động tâm linh mà không cần nhúc nhích một ngón tay. Và giờ, lần đầu tiên trong nhiều ngày, tôi đã làm vậy.

Chỉ riêng việc chuyển sự tập trung sang giác quan thứ sáu cũng đã khiến tôi đau đớn. Đây lẽ ra phải như bản năng thứ hai... Tôi đã sống sót qua những yếu ớt về mặt thể chất ở đặc khu. Ở đây tôi cũng có thể làm được. Cuối cùng, tôi nhấn mình xuống, bắt các giác quan khác của mình chậm lại.

Phạm vi hoạt động của tôi đã bị thu hẹp, nhưng tôi có thể cảm nhận được thanh khí. Và tôi không mất nhiều thời gian để phát hiện ra sự hỗn loạn trong Chấp chính viện Westminster.

Hạt nhân có ở đây. Tôi đã đúng.

Trong lúc nằm trong cái hố đen của xà lim, tôi rà soát các mộng trường trong Chấp chính viện. Mộng trường của Vance thường len lỏi từ bên này sang bên kia của tòa nhà. Thỉnh thoảng tôi bám theo mục hàng giờ, cố tìm hiểu xem mục hay dừng lại ở đâu nhất. Mục dành gần cả ngày trong một nơi; có lẽ là một văn phòng gì đó.

Có tiếng bước chân bên ngoài. Bọn Dân Vệ đã quay lại đi tuần. Tôi đã thu thập hết thông tin tôi có thể về các ca tuần tra; hai tên này là những lính canh thường xuyên nhất của tôi.

"... Đêm Giao thừa sẽ dài lắm đây."

"Tao cũng chẳng bận tâm. Được trả tiền ngoài giờ mà. Nhân tiện, sang năm có khi tao sẽ yêu cầu chuyển sang ca đêm đấy."

"Ca đêm á? Bà chị định giấu tôi gì à?"

Bóng chúng di chuyển dưới cửa. Chúng hạ giọng thì thào.

"Mấy cái máy quét mới này. Ngay khi chúng hoạt động được thì có tin đồn là dân phi tự nhiên sẽ thành cổ đại hết. Okonma chỉ việc ký trát hành quyết là xong đời."

Đế giày cao su nhíp nhíp trên nền xi măng. "Tôi đang tính nộp đơn xin nghỉ đây," gã kia nói. "Chúng ta sẽ khốn đốn

vì thiết quân luật. Làm thêm giờ, tuần làm bảy ngày. Ở doanh trại bọn nó nói họ sẽ cắt lương chúng ta để trả thêm cho bọn krig. Chúng ta sẽ chỉ còn là lũ trâu ngựa.”

“Nói khê thôi.”

Chúng im lặng một hồi lâu. Thuốc lại đang che mờ ý nghĩ tôi, một khúc ca mời gọi sự quên lãng. Tôi véo làn da mỏng ở chỗ cổ tay, bắt mình phải mở mắt.

“Bà chị thấy đám ngoại quốc vào đây không? Tôi nghe nói là người Tây Ban Nha đấy. Đại sứ của lão vua.”

“Thế hả? Họ ngồi với Weaver trong văn phòng ông ta cả ngày.” Có tiếng gõ nhẹ lên cửa. “Mày nghĩ họ giam ai trong này?”

“Không ai bảo chị à? Paige Mahoney đấy.”

“Còn khuột tao mới tin. Cô ả chết rồi cơ mà.”

“Chị chỉ thấy cái chị muốn họ thấy thôi.” Tôi nghe tiếng ô cửa nhòm mở ra. “Kia kia.”

“Cô nàng phi tự nhiên đã chống lại cả một đế chế,” mục đàn bà nói, sau một quãng lặng. “Tao thấy còn chẳng ra hồn người.”

Thời gian trôi qua. Thức ăn được đem đến. Thuốc được tiêm thêm. Và rồi, vào một ngày bất ngờ - nếu lúc đó đúng là ban ngày, nếu ban ngày còn tồn tại - tôi bị đánh thức bởi một xô nước hắt vào, bị hai tên Dân Vệ lôi lên khỏi căn hầm dưới lòng đất, và tống vào một buồng tắm.

“Vào đi,” một tên nói.

Tôi loạng choạng tránh vòi hoa sen. Tên Dân Vệ cao hơn dúm tôi xuống nền đá lát.

“Tắm rửa đi. Đồ dơ dáy.”

Sau một thoáng, tôi làm theo lệnh.

Tôi đã gầy hơn. Da tôi ngả một màu xám ngoét chỉ có thể là kết quả của flux. Những vết bầm đủ màu xanh, tím, lục nhạt đánh dấu những vết tiêm trên cánh tay tôi, và chân tôi cũng bầm tím vì ủng và nắm đấm của bọn Dân Vệ. Một vết bầm màu mâm xôi đen loang ra bên dưới ngực tôi, có một vết

thương tròn ngay dưới xương ức.

Một viên đạn cao su. Chắc vậy rồi. Tôi đứng đó như một con ma nơ canh, chân run rẩy dưới sức nặng của bản thân.

Mấy phút sau khi tôi bước vào buồng tắm, hai tên Dân Vệ kéo tay tôi vào một cái váy chui đầu sạch và dẫn tôi ra. Chẳng mấy chốc nền xi măng đã được thế chỗ bởi đá hoa cương vân đỏ thắm, khiến gót chân tôi đau buốt. Đầu tôi quay vòng vòng như vòng đu quay trong lúc chúng kéo tôi qua Chắp chính viện, dọc theo những hành lang ngập nắng, làm cặp mắt yếu ớt của tôi nhức nhối.

Dần dần tôi trở nên tỉnh táo hơn. Bàn chân tôi bước chệch choạc trên nền sàn. Nó đây rồi. Chuyến đi cuối cùng.

"Không," một tên Dân Vệ nói. "Mày chưa chết đâu."

Chưa. Tôi vẫn còn thời gian.

Đầu đó trong Chắp chính viện, nhạc đang dồn vang. Nhạc càng to hơn trong lúc bọn Dân Vệ kéo tôi lên một cầu thang. Franz Schubert - "Thần Chết và Trinh Nữ".

Một tấm biển trên cánh cửa nặng nề đề chữ PHÒNG SÔNG. Một tên Dân Vệ gõ cửa và đẩy cửa ra. Trong phòng, ánh nắng vàng như mật rơi qua những ô cửa sổ nhìn ra sông Thames, xuyên qua những tấm rèm bằng gấm đa màu đỏ như máu. Nắng lấp lánh trên các pho tượng bán thân bằng cẩm thạch và một bình thủy tinh cắm đầy sen cạn.

Tôi đứng sững lại. Ông ta đang mặc chiếc áo gi lê cùng màu đỏ như những tấm rèm kia, thêu hình cảnh lá cầu kỳ. Ông ta nói mà không nhìn lên khỏi cuốn sách.

"Chào cô em."

Chân tôi không nhúc nhích nổi. Hai tên Dân Vệ túm tay tôi và ấn tôi vào cái ghế đối diện.

"Ngài có muốn trói nó lại không, thưa Đại tổng quản?"

"Ồ, không cần mấy trò vớ vẩn đó đâu. Cô bé đồng tử cũ của ta sẽ không bao giờ ngu ngốc đến độ tìm cách bỏ chạy." Jaxon vẫn không chịu nhìn lên. "Nhưng nếu các người muốn tỏ ra có ích dù chỉ là chút ít, thì hãy nhắc bọn tay chân của các người đem đến bữa sáng mà ta đã gọi cách đây hai mươi sáu phút."

Tấm kính trên mũ của bọn Dân Vệ che gần hết mặt chúng, nhưng tôi nghe thấy một tên lẩm bẩm gì đó về “lũ phi tự nhiên chết giẫm” trong lúc chúng ra khỏi phòng.

Một đồng giấy tờ bữa bọn chất trên bàn bên trái tôi. Giữa hai chúng tôi là một ấm trà bằng bạc đặt trên khăn bàn đang ten. Bên sườn ấm có phản chiếu hình một chiếc máy quay an ninh.

Cuối cùng Jaxon cũng đặt cuốn sách xuống. Trên gáy nó in chữ *Prometheus và Pandora*.

“Thế đấy,” ông ta nói. “Chúng ta đang ở đây rồi, Paige. Mọi sự đã thay đổi biết bao kể từ lần cuối chúng ta gặp nhau. Cô đã lạc lối đi xa biết bao.”

Tôi ngấm kỹ ông ta. Mặt ông ta xám ngoét và hơi rúm rỏ, và chân tóc ông ta đã ngả bạc. Ông ta đã sụt ít nhất là sáu cân kể từ lần cuối tôi gặp ông ta.

“Vậy,” tôi nói, “tôi ở đây chỉ để ông xoáy con dao cho sâu thêm thôi à? Để cười nhạo tôi lần cuối trước khi kết thúc?”

“Tôi sẽ không bao giờ thô bỉ đến vậy.”

“Có đấy.”

Ngay cả cái cười khẩy của ông ta cũng có phần giảm sút. Dù danh hiệu có là gì đi chăng nữa thì ông ta vẫn là một con người giữa đám Rephaite. Ngay cả khi là đồng minh của chúng, ông ta sẽ không bao giờ được ngang hàng với chúng. Và nếu có một điều Jaxon căm ghét, một điều có thể gặm nhấm ông ta, thì đó là phải thua kém kẻ khác. Chuyện này chắc đang giết dần giết mòn ông ta.

“Trước khi chúng ta trò chuyện tâm tình,” ông ta nói, “tôi muốn hỏi cô một điều. Cô đã dời nghiệp đoàn của tôi đi đâu?”

Thôi, ít ra ông ta cũng nói thẳng.

“ScionIDE đã nhận thấy thấu thị vắng bóng một cách rõ rệt trên đường phố. Điều này dẫn đến giả định là chúng đã được chuyển đi - nhưng đi đâu?” Ông ta ngồi ngả ra trên ghế. “Tôi phải thú nhận là tôi mù tịt. London là nỗi ám ảnh của tôi, một nơi tôi tin rằng mình biết rõ đến chân tơ kẽ tóc - thế mà không hiểu sao cô lại tìm được cho chúng một cách để trốn

tránh mở neo. Khai sáng cho tôi đi, Diêm Hậu.”

“Ông không thực sự nghĩ là tôi sẽ cho ông biết đấy chứ.”

Giọng tôi bình thản, nhưng những con run rẩy đang chạy dọc người tôi. Ông ta liếc nhìn tôi, quan sát bộ dạng khốn khổ của tôi.

“Tốt thôi. Nếu cô định giữ mồm giữ miệng,” ông ta nói, “thì chúng ta phải tìm chủ đề trò chuyện khác vậy. Đến lượt cô đấy.” Khi tôi không nói gì, ông ta nở một nụ cười khiến tôi giật thót, như thấy mình đã quay về Seven Dials. “Thôi nào, Paige. Cô luôn tò mò không gì xoa dịu nổi cơ mà. Cô hẳn phải có nhiều câu hỏi... những câu hỏi đã thiêu đốt tâm trí cô khi cô nằm trong xà lim giam cầm.”

“Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu.” Tôi ngừng lại. “Nadine và Zeke đâu?”

Đó không phải là câu hỏi thiêu đốt tôi nhất, nhưng nó cũng quan trọng.

“An toàn. Họ đến tìm tôi sau khi cô đuổi họ ra đường.”

“Nếu họ đang ở Sheol II thì...”

“Sheol II vẫn chưa thực sự tồn tại.” Ông ta lơ đãng gãi cánh tay. “Nhưng cô đã tóm chặt được những người kia, phải không? Danica, vốn luôn thực tế là thế - nhưng tôi nghe nói cô ta đã chạy khỏi thành. Thông minh đấy. Còn Nick và Eliza - họ đã chứng tỏ là rất *tôn sùng* cô.”

Tôi nhướn mày lên. “Ghen à?”

“Không hẳn. Nếu những gì tôi thấy từ Edinburgh là chuẩn thì họ đã nhận được phần thưởng xứng đáng rồi.”

Họ phải còn sống. Phải là như vậy.

Jaxon ngả người về phía tôi và chạm vào lọn tóc đen trước trán tôi. Đó là tất cả những gì còn lại của thuốc nhuộm tóc mà ông ta đã cho tôi để giả trang sau khi tôi quay về từ đặc khu.

“Một kỷ vật sao, cô em?”

“Một lời nhắc.” Tôi ngả đầu ra sau. “Rằng tôi đã từng để ông điều khiển tôi.”

Ông ta bật cười. “Chà, cô làm tôi hãnh diện quá.”

Một tiếng gõ cửa khe vang lên, và một đoàn người tiến vào, đem theo bữa sáng cho ngài Đại tổng quản. Lúc nào cũng

sành ăn. Bánh mì nướng kiểu Pháp với mứt dâu; bánh nướng với bơ tươi; rồi một liễn bạc đầy kem, một bình cà phê, một đĩa trứng luộc kỹ rắc bột cà ri và bánh mì mới ra lò xắt lát dày. Jaxon vậy tay xua đám người hầu ra.

“*Mọi cuộc cách mạng đều bắt đầu bằng bữa sáng,*” tôi trích dẫn trong lúc họ đi ra. “Đây là cuộc cách mạng của ông ư, Jaxon?”

“Tôi cứ tưởng nó là của cô chứ. Một cuộc cách mạng thất bại,” ông ta đáp, “nhưng cô đã cố gắng.”

“Tôi ngỡ sẽ gặp ông nhiều hơn cơ. Khi tôi thấy ông ở Chắp chính viện ông ăn nói hùng hổ lắm cơ mà.”

“Tôi đã đi đến kết luận là chơi trò chiến tranh với cô sẽ chẳng được lợi lộc gì. Tôi biết nghiệp đoàn sẽ tự xé xác cô, nếu Vance chưa tiêu diệt cô trước.” Ông ta quan sát tôi bằng cặp mắt xanh nhạt. “Cô thật sự nghĩ mình có thể hạ bộ Scion chỉ với một nhúm tội phạm ngay giữa trung tâm của đế chế ư? Đây là đời thực, cô em ạ, không phải một giấc mơ viễn vông.” Ông ta rút kem vào một chiếc tách. “Ăn đi. Để tôi kể cô nghe một câu chuyện.”

“Về cái gì?”

“Về tôi.”

“Jax, tôi chẳng còn sống được lâu nữa. Tôi không muốn dành những ngày cuối đời để nghe chuyện về ông đâu.”

“Thế cô muốn nằm trong xà lim khóc than cho mối tình bạc phận của cô với Arcturus Mesarthim hơn chắc?”

“Đừng lố bịch thế.”

“Paige, Paige. Tôi *biết* cô mà. Nashira đã kể tôi nghe hết về *cái ôm* của cô,” ông ta nói. Gáy tôi nóng rực. “Có thể cô không chịu thừa nhận, nhưng bề ngoài cô cũng coi bao nhiêu thì trái tim cô lại mềm yếu bấy nhiêu.”

“Đừng vội vàng phán xét, Jaxon. Hơn ai hết, ông biết tim tôi rần đến mức nào chứ.”

“Đúng thế. Tôi đoán hẳn có ích với cô. Có lẽ tôi cũng sẽ chọn một người Rephaite máu lạnh, nếu tôi có thời gian hay sở thích theo đuổi một tình yêu bi kịch.” Ông ta rút cà phê vào tách kem. “Giờ thì chúng ta hãy bắt đầu. Câu chuyện về một

chàng trai trẻ tầm thường, bị bắt trên phố, người mà chắc chắn cô đã nghe nhiều lời thì thầm đồn đại khi ở đặc khu.”

Tôi không tranh cãi nữa.

“Hồi không trẻ hơn cô bây giờ là bao, tôi đã bắt đầu viết tập sách mà một ngày kia sẽ thay đổi đời tôi. *Luận về ưu tính giới phi tự nhiên*, văn bản đầu tiên phân chia các đẳng cấp thâu thị và sắp xếp chúng theo thứ tự cao thấp. Tôi hy vọng cô không sỉ nhục tôi bằng cách nghĩ rằng người Rephaite đã đọc cho tôi chép ra tập sách ấy,” ông ta nói thêm. “Toàn bộ việc viết lách, nghiên cứu, nhiều giờ nghiền ngẫm và suy tư, *thiên tài*, tất cả là của tôi. Chính nhờ nó mà họ đã phát hiện ra tôi.”

Máy quay đĩa chuyển sang bản “Hãy uống mừng ta bằng mắt người” hát giọng nữ cao.

“Chẳng mấy chốc mà tập sách đã thu hút sự chú ý của người Rephaite, rất có thể vì nó có rất nhiều thông tin chính xác. Tôi bị bắt vì tội viết và phát hành sách báo nổi loạn. Sau khi bị giam ở Tháp một thời gian ngắn, tôi đã bị đày đến Sheol I, trở thành một tên áo hồng gần như ngay tức thì. Số của tôi là 7. Tôi đoán quân Ranthén vẫn gọi tôi bằng con số đó.”

“Không,” tôi đáp. “Họ gọi ông là tên đại phản nghịch.”

Ông ta tặc lưỡi. “Tôi không nghĩ là người Rephaite lại có thể kịch đến mức đó đấy.”

Tôi nghĩ đến những vết sẹo tôi đã sờ thấy trên người Hộ vương, những vết sẹo vẫn thiêu đốt hẩn, và tôi càng thêm căm ghét kẻ đang ngồi trước mặt tôi.

“Cho tôi thấy,” tôi nói. “Cho tôi thấy vết đóng dấu của ông.”

Ông ta nhướn mày. “Vì sao?”

“Để tôi biết toàn bộ chuyện thảm hại này không phải là một trò cân não nữa của Hildred Vance.”

“Ồ, ngay cả Vance cũng không thể sáng tác ra cái gì tuyệt diệu và trùng hợp đến thế này đâu. Nhưng cô đòi bằng chứng cũng đúng thôi.”

Jaxon Hall không bao giờ bỏ qua một cơ hội để khoe mẽ. Nở nụ cười nửa miệng, ông ta ngồi thẳng dậy, cởi áo gi lê, và

phanh sơ mi ra, cho tôi thoáng thấy một lồng ngực tái xanh. Ông ta nhún vai bỏ áo ra, và quay lưng về phía tôi.

Và nó kia. Vết bỏng trầy da đã biến mất từ lâu, nhưng những con số trên bả vai ông ta vẫn còn rõ mồn một. XVIII-39-7.

“Hài lòng rồi chứ?”

Tôi bắt mình phải gạt đầu. Tôi chưa bao giờ thực sự nghi ngờ điều đó, nhưng vết đóng dấu là bằng chứng cuối cùng không thể chối cãi nổi.

“Những bất tiện ở đặc khu cũng có thể chịu được, để đổi lấy việc gạt hái tri thức.” Ông ta bắt đầu cài khuy áo. “Nashira, người bảo trợ tôi, đã khẳng định nhiều quan sát của tôi về Bầy Đẳng Cấp. Bà ta còn dạy tôi nhiều điều nữa. Về công năng của người Rephaite. Về công năng *của tôi*. Chàng trai hai mươi tám tuổi là tôi lúc ấy đã say mê trí óc của sinh vật đó; sự hiểu biết sâu sắc của bà ta đối với thanh khí, và khao khát được thấu hiểu nó hoàn toàn của bà ta. Tôi xin thú nhận rằng tôi rất dễ bị quyến rũ bởi tri thức.”

“Hai người đẹp đôi đấy.”

Ông ta nhếch mép. “Chỉ trong tâm trí thôi. Tôi được thăng cấp lên thành áo đỏ mà không cần nhúc nhích một ngón tay đánh bọn Emite,” ông ta vừa nói vừa nhấp cà phê. “Một tuần sau, tôi trở thành Tổng quản nội bộ của đặc khu. Cuộc sống lúc đó khá dễ chịu.”

“Vậy là ông phản bội quân Ranthen để đảm bảo mọi chuyện vẫn giữ nguyên.”

“Tôi phản bội quân Ranthen để sống sót,” ông ta nói, thoáng cười khinh bỉ. “Chẳng mấy chốc tôi đã nghe được những lời thì thầm đồn đại về việc nổi dậy ở đặc khu. Tôi có hai lựa chọn: giúp Arcturus Mesarthim hoặc là tiết lộ các kế hoạch của hắn cho huyết bá. Người duy nhất trong số hai người đó có thể đảm bảo sự sống còn cho tôi là Nashira.” Ông ta đặt tách cà phê xuống đĩa. “Những kẻ bất tử thường có điểm yếu là ngây ngô, và Arcturus ngây ngô đến không tưởng về bản tính con người.”

“Khi tôi đến đó thì ông ấy không như thế nữa.”

“Thế nhưng cô vẫn quyến rũ được hắn để hắn tin cô. Tôi

xin nhắc lại: ngây ngô. Chắc hẳn hẳn đã vô cùng thất vọng khi khám phá ra cô là ai. Người thừa kế,” ông ta nói, “của kẻ thù chí tử của hẳn.”

“Đừng tự tăng bốc mình, Jax. Kẻ thù chí tử phải là người ngang hàng.”

“Chắc cô coi trọng hẳn lắm. Có vẻ những lời tôi cảnh báo về bản chất của hẳn chỉ là nước đổ đầu vịt thôi.” Ông ta chụm các đầu ngón tay vào nhau. “Tôi đã báo cáo lại những gì mình phát hiện được. Cô biết chuyện gì xảy ra tiếp theo rồi đấy. Một... *bài học* nho nhỏ đã được dạy.” Lưỡi ông ta mon trón từng từ. “Bọn phản bội Ranthen đã bị bỏ mặc nhiều ngày trời với vong của Đồ Tế.”

Hẳn tôi đã nghe nhầm.

“Đồ Tế,” tôi nhắc lại.

“Hết sảy, tôi biết. Một trong những con oan mà Nashira giữ, con oan mà cô đã đổi đầu trong cuộc tỉ thí, chính là con oan mà thấu thị chúng ta đã săn lùng suốt một thế kỷ nay.” Ông ta quay lại nhìn cửa sổ, để ánh sáng rọi lên mặt. “Tôi suýt nữa đã định viết thư báo cho Didion biết, nhưng không. Sẽ vui hơn nhiều nếu để gã cú hoai công tìm kiếm đến cuối đời.”

Thảo nào mà Hộ vương và quân Ranthen không tin tưởng tôi. Thảo nào mà đến giờ họ vẫn không tin tưởng tôi.

“Đồ quái vật,” tôi chỉ có thể nói vậy.

Ông ta giơ một ngón tay lên. “Kẻ sống sót. Phản tặc. Con rối, đúng vậy. Nhưng không phải là quái vật. Con người là *thế*, Paige ạ. Chỉ tộc Sargas mới có thể điều hòa được sự điên loạn của chúng ta.” Ông ta lại đặt tay xuống ghế. “Cô có nhớ Nashira đã nói gì về tôi hồi tháng Mười một không - về việc đã bao lâu từ khi bà ta gặp tôi lần cuối ấy?”

Tôi nghĩ lại. “Mụ ta nói... ông đã phải xa cách mụ hai mươi năm.” Tôi tự rót cho mình một tách cà phê. Nếu tôi phải chết thì thà chết với chút caffeine trong huyết quản. “Có chút rắc rối ở thiên đường sao?”

“Bà ta muốn tôi làm Đại tổng quản cho bà ta, vì tôi có năng khiếu tìm ra các thấu thị quyền năng. Một người dẫn đầu đám áo đỏ. Tôi được phép rời đặc khu trùng giới, nhưng

với tư cách là một nhân viên của Scion. Cứ hai tháng tôi sẽ phải trả nợ đều đặn bằng ít nhất một thấu thị thuộc đẳng cấp cao.”

“Trả nợ đều đặn.” Tôi ngừng lại. “Chợ xám.”

“Giỏi lắm. Tôi chính là người lập nên nó.”

“Vua Đồng Nát...”

“... là một tay cộng tác,” ông ta bình thản đáp. “Tôi để Nashira tin rằng tôi sẽ nghe lệnh bà ta. Rồi, một đêm nọ, tôi bỏ trốn. Rũ bỏ hình dáng cũ của mình. Một tay bác sĩ phẫu thuật vườn có tay nghề đã tạo ra khuôn mặt này.” Ông ta ấn một ngón tay lên má. “Tôi cần tiền để đạt được ước mơ chiếm lấy I-4. Tôi giữ liên lạc với tộc Sargas bằng những cuộc gọi đến Phủ Balliol, hứa sẽ tiếp tục công việc của mình, nhưng nhất quyết không gặp mặt trực tiếp nữa.”

“Ông đã chiếm được I-4 bằng cách nào?”

“Tôi tố cáo nghiệt bà và đồng tử của khu đó, họ bị bắt chỉ trong vòng một ngày. Rồi tôi tự tiến cử mình với Hội đồng Phi tự nhiên,” ông ta nói. “Tôi tìm được một chỗ ở tại Seven Dials. Bảy là số của tôi. Bảy là tên của tôi. Tôi thuê Vua Đồng Nát để giúp tôi trả nợ. Lão đã mở rộng mạng lưới của chúng tôi ít nhiều, như cô đã khám phá ra trong những tuần trước cuộc tử thi đấy.”

“Vậy sao ông còn thành lập Bảy Ấn?” tôi hỏi. “Ông đã có chợ xám. Ông định bán tất cả chúng tôi cho Sheol để kiếm thêm tiền sao?”

“Mọi nghiệt chủ đều cần có băng riêng.”

“Ông đâu phải một nghiệt chủ thông thường.”

Ông ta lặng thinh, mắt dõi ra cửa sổ, một nụ cười vương vất trên môi. Chẳng khó gì để rút ra kết luận.

“Ông có định bán chúng tôi đến đó. Ít nhất là một vài người trong số chúng tôi. Ông đã sắp xếp vụ bắt giữ tôi.” Tôi gần như không nói nổi nữa. “Ông đã khiến Nick bận, để anh ấy không đưa tôi về nhà được, nên tôi phải tự đi tàu. Ông sắp xếp một vụ kiểm tra bất chợt trên đoàn tàu đó. Khi tôi trốn thoát, ông bảo tôi trốn ở căn hộ của cha tôi. Rồi ông mách chỗ cho chúng.”

“Trí tưởng tượng khá đầy, Paige, nhưng nhầm rồi. Sao tôi lại muốn cô bị bắt chứ? Hãy nhớ” - ông ta châm một điếu xì gà - “chính tôi là người đã cứu cô.”

Ông ta vẫn đang nhìn đi nơi khác. Tay tôi nhích đến bên bàn và khẽ khàng nhón lấy một tờ từ đồng giấy.

“Vậ thì là ai?”

“Hector,” Jaxon nói. Ngón tay tôi thoăn thoắt cuộn tờ giấy lại thật nhỏ. “Hắn đã gặp cô trên bến tàu, nếu cô còn nhớ - để báo động cho Scion khi cô lên tàu. Theo tôi biết thì hắn làm vậy để trả thù tôi. Cô thấy đấy, Diêm La của chúng ta đòi chia khoản lợi nhuận nhiều hơn phần hắn được hưởng từ chợ xám, và tôi đã từ chối. Vì vậy hắn đã cướp đi đồng tử quý giá của tôi và đốt túi khoản tiền hắn nhận được từ Scion cho cô. Sau đó, Vua Đồng Nát, theo lệnh tôi, đã sắp xếp để hắn bị Mẹ Bề Trên giết. Mới đầu tôi định xử hắn một cách gọn ghẽ hơn - có lẽ là một phát súng - nhưng vì lòng tham của hắn, tôi đã đảm bảo cái chết của hắn phải... máu me hơn.”

Hector.

Vũng máu trong phòng khách của hắn, những cái xác bị chặt đầu - tất cả chỉ vì Jaxon muốn trả thù việc bị đánh cắp tài sản quý báu nhất của ông ta.

Tôi.

“Và việc đó dọn đường cho ông trở thành Diêm La,” tôi nói.

Ông ta nghiêng đầu.

“Vào lúc cô bị bắt, tôi không còn làm việc cho tộc Sargas nữa; họ đã bức bội vì tôi không chịu chơi theo luật của họ. Họ cắt khoản lương hậu hĩ của tôi, cũng đau đấy - tôi đã quen với cuộc sống xa hoa, và quen với quyền lực. Thế nhưng tôi vẫn không phản bội cô. Tôi đã cứu mạng cô. Tôi đã đặt mình vào kha khá hiểm nguy để cứu cô. Chỉ đến khi cô phản bội tôi trong cuộc tỉ thí - chỉ khi đó tôi mới quyết định trở về với đấng sáng tạo của mình. Không chỉ để tiếp tục lối sống của mình đâu, trước khi cô kết tội tôi tham lam, mà là để tiếp tục việc học tập của mình nữa.” Khói tuôn ra giữa môi ông ta. “Chúng ta có thể học được rất nhiều từ người Rephaite.”

Đến bây giờ ông ta mới nhìn lại tôi. Cuộn giấy đã nằm gọn trong tay áo tôi.

Tôi không có gì đảm bảo rằng những điều ông ta nói là sự thật, nhưng câu chuyện của ông ta có vẻ hợp lý.

Có thể ông ta đã cứu mạng tôi, nhưng điều đó không có nghĩa là ông ta quan tâm đến tôi. Ông ta chỉ quan tâm đến lòng tự kiêu của chính mình. Ông ta biết các nghiệt chủ và nghiệt bà khác ghen tị với ông ta vì có một đồng tử quý hiếm như tôi. Tôi đáng tiền, tiền mà Hector đã cướp lấy.

“Nếu tất cả những gì tôi học được từ chúng là trở thành như ông,” tôi nói, “thì quên đi.”

“Quá muộn rồi, Paige ạ. Cô đã giống tôi rồi,” ông ta nói, “và có nhuộm tóc thì cô cũng chẳng bao giờ thay đổi được điều đó.”

“Xin thứ lỗi, thưa Đại tổng quản, tôi muốn quay về xà lim của mình,” tôi nghiêng rằng nói. “Tôi thấy nhớ sự yên tĩnh rồi.” Tôi không có thời giờ để phỉ phạm cho những trò chơi của ông ta.

Khi tôi đứng lên, ông ta bật dậy và móc một ngón tay vào cằm tôi, làm tôi đứng sững lại. Ông ta kéo tôi lại gần, khiến tôi ngửi thấy mùi xì gà và mùi ngòn ngọt trên người ông ta.

“Nếu vậy thì tôi sẽ nói thẳng vào lý do tôi đưa cô đến đây. Có một lý do khác ngoài những câu chuyện,” ông ta nói rất khẽ. “Nashira sắp sửa ra lệnh hành quyết cô.”

Tôi đã chờ đợi điều đó, nhưng vẫn chết lặng đi.

“Vậy tôi đoán chúng ta phải tạm biệt nhau thôi,” tôi nói. Giọng tôi vẫn hơi run run một chút, bất chấp cố gắng của tôi.

“Không nhất thiết phải vậy. Tôi có thể trì hoãn được cuộc hành quyết.”

“Bằng cách nào?”

“Cô có thể rất có ích với tộc Sargas, Paige ạ. Tôi đã nói với họ là có thể thuyết phục cô theo phe này trong cuộc xung đột, dưới sự hướng dẫn của tôi. Tôi sẽ là Đại tổng quản ở Sheol II, đích thân lựa chọn các thiếu thị cho đặc khu mới.” Ông ta vẫn nhìn mặt tôi không chớp. “Hãy cùng tôi đến Paris. Tôi sẽ tình nguyện làm thầy dạy cô. Cô có thể trở thành đồ đệ của tôi và